

TÜRK SÖZÜ

22 TEMMUZ 1969
FİYATI: 125 KRŞ.
YIL: 2 SAYI:

88

zafer
kapitalizmin
değildir

Tip'te Devrimci mücadele gelişiyor!

İstanbul'da TIP içerisinde devrimci mücadele sürdürülüyor. Yapılan teorik eğitim çalışmalarının yanı sıra bütün yurtta gelişen Millî Demokratik Devrim mücadelesinin etkisiyle.

Tabandaki dürüst, henüz sosyalizmin bilimini kavrayamamış, böylece oportünizmin ideolojik baskısında şartlanmış üyeler hızla proleter sosyalist saflara kazanılıyor.

Oportünist yöneticilerin her türlü engellemesine, hattâ parti kapısına kilit vurmasına rağmen mücadele yürütülecektir.

İşte son örneği:

BİLDİRİ

11 Temmuz 1969

Türkiye İşçi Partisi Üyelerine,
Yarı Bağımlı, Yarı Feodal yapıdaki ülkemizde sosyalizmin bilimi bize, «Millî Demokratik Devrim» stratejisini emreder. Bu strateji proletaryanın devrimci partisinin öncülüğünde bütün millîci sınıf ve tabakaların, emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye ve feodal kalıtlara karşı güç birliğini ifade eder. Partimizin programı da Millî Demokratik bir programdır.

Bu ilkelerin ışığında aşağıdaki hususları bütün partililere bildiririz.

Sosyalist bir parti olmak iddiasındaki partimizde;

Sosyalizmin bilimini egemen kılmak, onun ışığında devrimci mücadele ilkelerini gerçekleştirmek için partimizde demokratik bir yönetimin varlığını istiyoruz.

Bu amaçla bugüne kadar yürüttüğümüz mücadele oportünist yöneticilerin çeşitli hareketle-

riyle engellenmek istenmektedir.

Parti haftalarca açılmamakta, hiçbir çalışma yapılmamaktadır. Üstelik devrimci mücadelenin en ön safındaki arkadaşlarımızın onur kurullarına sevk edilmekte, partiden alınmaktadır.

Bugün ilçemizde, daha önce ihraç edilen Halil Oyman ve İhsan Memoğlu'nun müracaatları III. Olağanüstü büyük kongre kararına rağmen kabul edilmemiştir.

Yine partiden Ekrem Şikak arkadaş iki yıldır onur kurulunda bekletilerek ihraç edildi.

Yine bugün ihraç istemiyle onur kuruluna verilenler ise, Nail Satlıhan, Metin Atılal, Ömer İnce, Cemile Çerçel, Candan Sarvan, Cem Somel, Yener Büyükoğlu, ve Gönül Taylan'dır. Ve öyle gözüküyor ki, ihraçlar devam edecektir.

Bu durum karşısında biz 11.7.1969 Cuma günü saat: 20.30 da parti binamızda hep birlikte toplanarak aşağıdaki kararları aldık:

1— Onur kurulunca partiden çıkarılanların III. Olağanüstü Büyük Kongre kararınca tekrar partiye alınmaları.

2— Onur kuruluna sevk isteklerinin durdurulması ve ihraçların geri alınması.

3— Olağanüstü ilçe kongresinin en kısa zamanda yapılması.

T.İ.P. içindeki bütün proleter devrimcileri ve namuslu partilileri bu sahte sosyalistlere, çıkarıcıları karşı mücadeleye çağırıyoruz.

KAHROLSUN OPORTÜNİZM, YAŞASIN, PROLETER SOSYALİZMİ.

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE

Türkiye İşçi Partisi Beşiktaş İlçesi üyeleri:
Ömer İnce, Özer Yıldızbakan, Cemile Çerçel, Candan Sarvan, Halil S. Oyman, Metin Atılal, Ekrem Şikak, Nevin Ülker, Cem Somel, Nurettin Yakar, Aybent Gökgez, Nail Satlıhan, Aykut Ülker.

11 Temmuz 1969 günü Beşiktaş ilçesinde yukarıdaki bildiri yayımlanan proleter devrimciler, haftalarca kapalı tutulan ilçelerini açmışlardır. Daha sonra da bütün üyeleri ve yöneticileri ortak toplantıya çağırarak kararlarını belirtmişlerdir. Bu toplantıda oportünist yöneticileri açık tartışma yoluyla eleştireceklerdir. Üyelerle birlikte, Genel Kurul yapılması kararlaştırılmıştır.

Millî Demokratik Devrim mücadelesi güçleniyor

TÖS Fatsa Şubesi bildiri yayımlayarak, Türkiye'nin fakirliğine ve geriliğine karşı mücadelenin Anayasa ve demokrasi mücadelesi olduğunu belirtmiştir.

Bütün Fatsa ve köylerinde dağıtılan bildiri şöyle son bulmaktadır:

«Bunu politikacıların yapacağına sen de inanmıyorsun, bizde inanmıyoruz. Yapacağımız şey el ele vermek faizciliği koruyan, kan-ter içinde yıl oniki ay çalıştığımız halde size yaşama hakkı tanımayan bu gidişe DUR... demektir. Toplanacağız, yürüyeceğiz, politikacıardan bir şey beklemeden ANAYASA'nın bize verdiği hakları kullanacağız. Ve sonunda verilmeyen haklarımızı mutlaka alacağız. Bizlere engel olmaya kalkanlar bilki, faizciler ve demokrasi düşmanlarıdır.

Bir şey daha bilmek zorundayız: Bütün bu demokrasi düşmanlıklarının arkasında AMERİKA vardır. Ve AMERİKA faizciliğe karşı demokratik mücadele veren köylülere düşmandır. Çünkü gerçek bir demokrasinin var olduğu bir ülkede AMERİKA'lı bulunamaz. Öyleyse kendi yurdumuzda huzur içinde yaşamak istiyorsak, AMERİKA'ya karşı mücadele etmek zorundayız.

Biz devrimci öğretmenler, bu gerçekleri sizlere söylediğimizden başımıza çok işler gelmektedir. Bizleri kış ortasında sürüyorlar, paramızı kesiyorlar, açığa alıyorlar. Ama yılmıyoruz, gücümüzü inancımızdan ve sizlerden alıyoruz. Geçen hafta Kayseri'de yine saldırıya uğradık. Toplantı halinde bulunan ve halkımızın yoksulluğuna çözüm yolları araştıran öğretmenleri diri-diri yakmak istediler. Şanlı Ordumuzun askerleri olaya müdahale ederek, öğretmenleri kurtardılar.

Bütün bunlardan yılmadığımızı söylemiştik, yine yılmıyoruz. AMERİKA'yı kovana kadar, FAİZCİLİĞİ kaldırına kadar, BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYE'yi kurana kadar İNSANCA YAŞAMA HAKLARIMIZI ALANA kadar, uğraşacağımızı duyuruyoruz.

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program hazırlanır Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no: 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 2766 01, İstanbul

(Basın 80783/159)

İŞÇİ-KÖYLÜ

- İşçi sınıfının devrimci mücadelesini güçlendirmek
- Feodal kalıtlara karşı demokratik köylü mücadelesini desteklemek ve hızlandırmak
- İşçi ve köylülere sınıflarının dost ve düşmanlarını tanıtmak
- Emperyalizme karşı halkımızın millî bilincini güçlendirmek
- Devrimci güçlerle işçi ve köylü kitleleri arasında organik bağlar kurmak

İçin 2. sayı çıktı

BU SAYIDA :

- Köylüler ve toprak reformu
- Yapı işçileri soygunu
- Alpagut Linyit İşletmesini 650 işçi işgal etti.
- Devrimci işçiler Rabak mücadelesini kazandı
- Fatsa mitingi.
- İşçi-Köylü ile bağ kur
- İşçi-Köylü'yü tanıt ve yay
- İşçi-Köylü'ye bağışta bulun
- Bağış topla, destekle

ADRES: Bâbüâlî Cad. No: 29

Cağaloğlu

Zafer kapitalizmin başyazı • değildir!

Uzay çağında üretim ilişkileriyle çatışan mülkiyet ilişkileri kapitalist mülkiyet ilişkileridir. Kapitalist ilişkiler Uzay çağının üretim ilişkilerine «ayak bağı» olmaktadır. İnsanoğlunun Ay'a ayak basması kapitalist ilişkilerin rafa kaldırılacağı müjdeleyen bir olaydır.

BU satırlar yazıldığı sırada A.B.D.'nin Florida eyaletinde Kennedy Körfezi denen yerden havalanan Apollo-11 adlı feza gemisi üç kozmonotu Ay'a götürmektedir. Ve en ufak ayrıntılarına kadar çizilen programda bir aksama olmazsa, bu kozmonotlardan biri, Niel Armstrong adını taşıyan, 21 Temmuz Pazartesi günü saat tam 8.07 de Ay'da Sükunet Denizi denen yere inecek ve insanoğlu Ay'ın yüzeyine ilk kez ayak basmış olacaktır.

Sovyetlerle Amerika feza yarışmasında atbaşı beraber gittiklerinden, Ay'a ilk ayak basanın yarışmacılardan birinin ya da ötekini olması, nükleer güç dengesini pek değiştirmeyeceğine göre, Apollo-11'in programını başarıyla tamamlaması, ya da Luna-15'in ondan önce Ay'dan Dünya'ya taş toprak taşıması askerî bakımdan önemli bir değişiklik meydana getireceği benzememektedir.

Ama askerî önemi ne olursa olsun, hiç şüphe yok ki, Uzayın fethinde bu yeni adım, insanoğlunun doğa üzerinde egemenliğini kurmasında en büyük başarıdır ve biz bu başarıyı bir çok konjonktürlerin denk gelmesi sonucu Apollo-11'i Ay'a gönderen teşkilâtın içinde ve arkasında bulunanların özel başarısı değil tüm insanlığın malı olan bilimin insan yaratıcılığının doğa üzerinde büyük zaferi sayıyoruz.

Üstelik bir tek feza gemisini aya göndermek için 230 milyar harcayabilen iktisadî gücün temelinde de tüm insanlığın alın teri bulunmaktadır. Emperyalizm dünya ölçüsünde öyle bir sömürü ağı kurmuştur ki, Anadolu'nun ücra köyünden kasabaya inen Türk köylüsü bindiği Dodge marka kamyonu biraz eskitmekle, Catterpillar makinelerinin yaptığı yolu biraz yıpratmakla, Mobil'in benzinini biraz tüketmekle emperyalist sömürüye vesile yaratmakta ve dolaylı da olsa, Apollo-11 için harcanan 230 milyar lirada payı bulunmaktadır. Ve bu emperyalist sömürü sistemi içindeki dünyanın bütün geri tarım ülkelerinin köylüleri ve kentlileri için doğrudur.

Onun için, sadece bütün ülkelerin, bütün halklarının yüzyıllar boyunca katkılarıyla meydana gelmiş olan bilim dayanağı bakımından değil, aynı zamanda maddî olanaklar bakımından da Ay seferi tüm insanlığın katkısıyla meydana gelmiş bir başarıdır.

Ama denecektir ki: maddî ve bilimsel kaynaklar ne olursa olsun bu işi Amerika tezgâhlamıştır ve Amerika kapitalist bir ülkedir, dolayısıyla zafer kapitalizmin zafedir.

Apollo-11'in başarısı kapitalizmin başarısı değildir, tıpkı Kristof Kolomb'un başarılı Amerika seferi feodalizmin başarısı olmadığı gibi.

ONBEŞİNCİ yüzyılda Kastilya krallığı Avrupa'da feodalizmin en güçlü kal'alarından biriydi. Ve Kastilya kraliçesi Isabelle'in desteğiyle Kristof Kolomb sefer-

inin başarıya ulaşması, ve Amerika kıtasının keşfi Batı Avrupa toplumunun üretim güçlerini ve dolayısıyla üretim ilişkilerini öyle etkiledi ki, eminde sonunda feodal düzen yıkıldı ve ondan daha ileri bir düzen olan kapitalizm dünyanın bu bölgesinde egemen düzen oldu.

DAHA bugünden A.B.D.'ni yönetenlerin başta gelen meselelerinden biri nükleer sanayi gibi, uzay programı gibi dev programları kapitalist sistemle bağdaştırmak meselesidir.

Bundan birkaç yıl önce yurdumuzu ziyaret etmiş olan A.B.D.'nin uzay programında görevli Stanford Üniversitesinden Prof. Carl Bioletti'nin bir özel konuşmasında söylediği sözler son derece ilginçtir:

Profesör uzay yarışmasına değinerek şöyle demişti: «Bizim Rusları geçmemiz ihtimâli zayıftır. Bu maddî olanaklar meselesidir. Evet biz Ruslardan daha zenginiz ama; biz bir milyon dolar değerinde bir işi sağlamak için yüz milyon dolar harcıyoruz. Ruclar ise, yanılmaları da hesaba katarsak, bir milyonluk iş için en çok üç-dört milyon harcıyorlar. Amerika'da Uzay programı çevresinde irili ufaklı yüzlerce özel şirket meydana gelmiştir. Bunlardan herbiri gerekli bir ya da birkaç parçayı imâl eder. Ama bir sürü de gereksiz parça imâl eder. Eğer yalnız gerekli parçayı satın alır, gereksizleri geri çevirirsen şirket iflâs eder. O gerekli parçadan da olursun. Onun için şirketi ayakta tutmak için birçok gereksiz parça satın alırsın. Böyle türemiş olan yüzlerce şirketi ayakta tutmak da çok masraflı bir iş...»

Amerikalı profesörün söylediği, kapitalist sistemin nükleer çağın, feza çağının üretim ilişkileriyle çatıştığının ifadesinden başka bir şey değildi. Aradan geçen zaman içinde Amerika'da eğilim hiç değilse ekonominin bu alanlarında kâr zihniyeti dışında bir merkezî planlamayı uygulama doğrultusunda olmuştur. Uzay çağının açılması Amerika gibi kapitalizmin kal'asında kapitalist ilişkileri güçlendiren bir etken olmayacaktır.

İNSANLIK artık öyle bir gelişme aşamasına varmış bulunmaktadır ki, «toplumun maddî üretici güçleri, toplumun mevcut üretim ilişkileriyle, ya da, bu üretim ilişkilerinin o zamana kadar içinde hareket ettikleri ve kendilerinin hukukî ifadelerinden başka bir şey olmayan mülkiyet ilişkileriyle çatışma durumuna» (Marx) girmişlerdir. Ve çağımızda (Uzay çağında) üretim ilişkileriyle çatışan mülkiyet ilişkileri kapitalist mülkiyet ilişkileridir. Kapitalist ilişkiler Uzay çağının üretim ilişkilerine «ayak bağı» olmaktadır. İnsanoğlunun Ay'a ayak basması kapitalist ilişkilerin rafa kaldırılacağı müjdeleyen bir olaydır.

Türk Solu

olaylar

«Hakimin verdiği kapatma kararında derneğin, gayesini gizleyen dernek olduğuna kanaat getirildiği ileri sürülmektedir. Oysa dosyada derneğin tüzüğü dahi yoktur. Binaenaleyh hakimin derneğin gayesinin ne olduğunu bilmesine imkân yoktur.

Bu da gösteriyorki, hakim ön yargıyla hareket etmektedir.

D.D.D. davası başladı

Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini desteklemek amacıyla kurulan Demokratik Devrim Derneği hakkında açılan davanın görülmesine 5. Sulh Ceza Mahkemesinde başlanmıştır.

Duruşmadan önce dernek başkanı Dr. Kemal İşler, dāvaya bakacak olan 5. Sulh Ceza Hâkimini dernek adına reddetmiştir.

Kemal İşler, aynı hâkim tarafından verilen kapatma kararı gerekçesinde; «Demokratik Devrim Derneği'nin gayesini saklayan bir dernek olduğu dosyasında mevcut ehli vukuf raporu ve bu derneğe ait kongre zabıtlarıyla anlaşıldığından» denildiğini, bu suretle hâkimin duruşmadan önce ve delil ikamesi tamamlanmadan belli bir kanaate varmış olduğunu belirtmiştir.

Duruşma saat 17'de 5. Sulh Ceza da açılmış, Hâkim Kemal İşler'in red dilekçesini okumuş, daha sonra duruşmada bulunan diğer dernek yöneticilerini sorguya çekmek istemiştir. Dernek Genel Sekreteri Sevinç Özgüner, redd-i hâkim talebi sonuçlanıncaya kadar ifade vermeyeceğini açıklamıştır. Hâkim, red dilekçesini verenin Kemal İşler olduğunu, bu bakımdan diğer sanıklar-la ilgisi olamayacağını belirtmiştir. Bunun üzerine Sevinç Özgüner, aynı talebe kendisinin de katıldığını, bunun zapta geçmesini istediğini söylemiştir. Daha sonra sorgusu yapılan İhsan

Memoğlu ve Rasih Nuri İleri de aynı şeyleri tekrarlamışlardır. Duruşmaya başkaca gelen olmadığından karara geçilmiştir.

5. Sulh Ceza Hâkimi, Kemal İşler'in reddi hâkim talebini, «dilekçesinde gösterdiği red sebebi mahkememizce alınan ara kararın esbabı mucibeli olması sebebine dayanmakta olup, mucip sebepli olmayan kararlar, mesnetsiz kararlar mahiyetinde olacağından Hâkimin aldığı kararların mucip sebepli bulunması usul kanunu gereği olmakla, maznunun ileri sürdüğü red sebebi mahkememizce usul ve kanuna uygun görülmemiş olmakla» gerekçesi ile reddetmiştir.

Daha sonra hâkim, «yüzüne karşı hâkimi reddeden Sevinç Özgüner, Rasih Nuri İleri, İhsan Memoğlu hakkında ayrıca takibata geçilmesine karar vermiştir.

Duruşmadan sonra dernek yöneticileri karara bir üst mahkemede itiraz edeceklerini açıklamışlar ve gerekçeleri şöyle sıralamışlardır:

1— Red talebimizi hâkimin gerekçe göstererek karar vermesine değil, gösterdiği gerekçe ile davanın esası hakkında kanaatini önceden açıklamasına dayandırıyoruz.

2— Hâkimin verdiği kapatma kararında derneğin, gayesini gizleyen dernek olduğuna kanaat getirildiği ileri sürülmektedir. Oysa dosya da derneğin tüzüğü dahi yoktur. Binaenaleyh hâkimin derneğin gayesinin ne olduğunu bilmesine imkân yoktur. Bu da gösteriyor ki, hâkim ön yargıyla hareket etmektedir.

Tarafsızlar konferansı

Emperyalist ve sosyalist blokların dışında kalan ülkelerin oluşturduğu grup, 8 Temmuz 1969'da Yugoslavya'nın başkenti Belgrad'ta «tarafsızlar» konferansında bir araya geldi. Yirmiyi aşan tarafsız ülkenin katıldığı bu konferans büyükelçiler seviyesinde yapılmıştır. Debdebeli bir zirve konferansı yerine bir danışma toplantısı niteliği taşıyan konferans, çeşitli konuları ele almıştır.

Büyük çoğunluğunun, II. Dünya Savaşından sonra bağımsızlığını kazanmış ülkelerin oluşturduğu «tarafsızlar grubu», gün geçtikçe eski ağırlığını kaybedeceğe benzemektedir. 1955'de Bandung konferansında bir araya gelen Asya-Afrika ülkeleri bir ara dünya çapında önemli bir ağırlık kazanmış, uluslararası ilişkilerin iki kutuplu veçhesini epeyce değiştirmişti. Bu dönemde tarafsızlar, kâğıtta ve sözde de kalsa «ulusal kurtuluş savaşları», «bağımsızlık», «işçilerine adem-i müdahale» gibi ortak ilke ve ülkülere sahip çıkmışlar, benzer dış politikalar izlemeye çalışmışlardır.

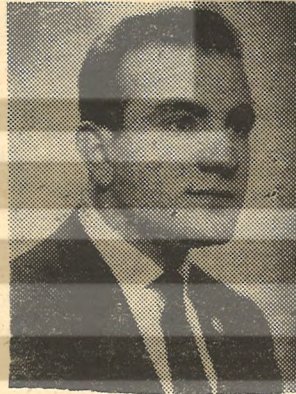
Ne yazık ki, Belgrad toplantısı bu noktadan çok gerisinde kalmış, renksiz ve etkisiz bir toplantı olarak son bulmuştur. Konferans sonunda

Devrimci Üsteğmen Zekâi Başkaner asker kardeşlerini kurtarmak uğruna canını feda etti

Halkımızın milli kurtuluş davasının yiğit savaşçılarından devrimci arkadaşımız Çemişgezek'li Üsteğmen Zekâi Başkaner, iki er ve bir Başçavuş kardeşini kurtarmak uğruna şehit olmuştur.

30 Haziran 1969 günü Ağrı'nın Patnos kazası yakınında Süphan Dağı eteklerindeki eğitim sahasında, düşen tenekeyi çıkarmak için 4 metre derinlikte kuyuya inen bir erin çırpınmaya başlaması üzerine, durumu gören bir asker daha kuyuya atlamıştır. Her iki askerın kuyudan çıkamayarak içinde çırpınması karşısında, kuyunun etrafına yığılan subay, assubay ve erler askerleri kurtarma çabasına girişmişlerdir. Bölük Başçavuşu Turgut Pekdemir de, kurtarmak umuduyla kuyuya atlamış, fakat o da askerler gibi kuyuda çırpınmaya başlamıştır. Olay derhal, eğitim sahasından 1 kilometre uzakta bölük mâkâmında çalışan Zekâi Başkaner üsteğmene posta eri yollanarak duyurulmuştur. Yıldırım hızıyla olay yerine gelen Üsteğmen Zekâi Başkaner, asker ve Başçavuş arkadaşlarını kurtarmak amacıyla büyük bir fedakârlık örneği gös-

Devrimci Üsteğmen Zekâi Başkaner

tererek kuyuya inmştir. Kendisini tutmak isteyen arkadaşları Zekâi üsteğmene engel olamamışlardır. Çemişgezek'li fedakâr üsteğmen, yüzlerce subay, assubay ve erin önünde, «Ben askerlerimi ölüme terkede-mem» diyerek, askerleri kurtarmak için ipile kuyuya inmştir. Ancak kuyunun dibinde toplanan zehirli gazın tesiriyle elindeki ipi tutamayan Zekâi Üsteğmen, Başçavuş Turgut Pekdemir ve askerler, kuyunun etrafında toplananların gözleri önünde çırpınarak canlarını teslim etmişler ve şehit olmuşlardır.

Üsteğmen Zekâi Başkaner, emekçilerin davasına inanmış, milli bağımsızlık mücadelesinin yiğit bir savaşçısıydı. Mustafa Ke-

mal'in bağımsızlık davasını kafasına ve yüreğine mıhlamış, cesur ve devrimci bir subaydı. Bağımsızlık mücadelesinde işçi ve köylülerin gücüne inanmıştı. Erata ve subay arkadaşlarına, kumandanlarına kendisini sevdirmiş ve saydırmıştı. Disiplinli bir subaydı. Görevini titizlik ve dikkatle yerine getirirdi. Çemişgezek'li üsteğmen Zekâi Başkaner, bir Anadolu çocuğu olarak askerlere gözbebeği gibi bakardı.

Zekâi Başkaner üsteğmeni geçen yıl tanıdık. Ortaboylu, kumral, sağlam yapılydı. Çevik ve kuvvetli bir görünüşü vardı. Efendiliği ve insana verdiği değer hemen dikkati çekiyordu. Devrimci kitapları okumuş, devrimci düşünceyi kavramıştı. Okumak ve öğrenmenin gereğini ısrarla savunuyordu. Devrimcilere has alçak gönüllülükle tartışıyor, görüşlerini savunuyordu.

Zekâi Başkaner Üsteğmeni yurt toprağına, kendi memleketine gömdüler. Örnek devrimci ve asker için canını feda eden kahraman kumandanın mezarı Çemişgezek'te.

Arkadaşımız Zekâi'nin hâtrası, Süphan dağıın eteklerinde, bütün askerlerin ve subayların, bütün devrimcilerin yüreklerinde yaşayacaktır. Zekâi arkadaşım milli kurtuluş saflarındaki yerini doldurmak için, devrimciler daha büyük bir güçle mücadele edecek, hâtrasını yaşatacaklardır. Kahraman Üsteğmen Zekâi Başkaner'in bağımsızlık davası mutlaka zafere ulaşacaktır.

İtalyan Komünist Partisi

göz göre göre çöküşe doğru giden

İtalyan gerici parlamenterizmini kurtarma çabasına düşmüş ve hükümet buhranı süresince sağa sola, herkese koalisyon kurma tekliflerinde bulunmuştur.

olaylar

yayınlanan bildiri, beklenenin aksine çok yumuşak ve kaypak olmaktan öteye geçememiştir. Örneğin birçoğu uzun ve zorlu bağimsızlık savaşı veren ülkeler olduğu halde, bu yıl Vietnam halkının yiğitçe verdiği kurtuluş savaşına açık ve haksız müdahalelerde bulunan emperyalist Amerika'yı kınamaktan kaçınmışlardır.

Siyasal etkisi sönük de olsa, zaman zaman gerçeklerin dile getirilmesinde yararlı görevleri başarmış, geçmişte emperyalizme karşı mücadele bayrağı açmış ülkelerin bugün susmayı tercih etmeleri esef vericidir.

İtalya'da son gelişmeler

Emperyalist blok içinde son günlerin en önemli gelişmelerine sahne olan ülke şüphesiz İtalya'dır. Beş aydan beri ardarda gelen grevler ve genel grevlerle sarsılan, büyük bir ekonomik bunalım eşiğinde bulunan bu ülke, son olarak sosyal-demokratların ihanetlerinde ısrar etmeleri yüzünden patlak veren bir siyasi buhranla da karşı karşıya gelmiştir.

On gün önce merkez-sol koalisyon'un istifası ile başlayan hükümet buhranının çözülmesi görevi yine eski Başbakan Hristiyan Demokrat Mariano Rumor'a verilmiştir. Rumor'un bu sorunu çözümüleme şansını kavrayabilmek için İtalya'nın içinde bulunduğu durumu iyice anlamak gerekmektedir.

İtalya'da söz konusu olan, gerici parlamenterizmin çöküşüne doğru hızlı bir gidiştir. Bütün büyük şehirlerde kamu hizmetleri sekteye uğramıştır ve hergün binlerce insan pahalılık ve sosyal politika aleyhine gösteriler yapmaktadır. İtalya'nın birçok şehrinde patlak veren bu olaylar, mahallî niteliklerini yitirmişler ülke çapında bir kapsam kazanmışlardır.

Ülkedeki çöküşün belirtileri çoktur. Cezaevi müdür ve hizmetlilerinin yaptığı gösterilerde, göstericiler Adalet Bakanlığını işgal etmişlerdir. Hergün başka bir yöneticinin bir başka yolsuzluğu gazetelere dökülmektedir.

İtalya'nın kuzey ve güney bölgeleri arasındaki korkunç ekonomik gelişme farklılığı da buhranın bir diğer etkenidir. Ufukta beliren enflasyonun etkisini daha şimdiden hissetmeye başlayan güneyliler ve Sicilyalılar devamlı dalgalandıran bir deniz gibidir.

Bu karmaşanın ortasında yer alan partiler de bu karışıklığı aynen yansıtmaktadırlar.

İtalya'nın en büyük partisi seçmenlerin %40'ına sahip olan İtalyan burjuvazisinin partisi Hristiyan Demokratlar da bir iç bunalıma düşmüşlerdir. Eski Başbakan Aldo Moro, parti içindeki orta-sol eğilimli reformistleri çevresinde toplarken, Rumor sağcılarının doğal önderi olarak belirmektedir. Bu çatışma burjuvazinin en güçlü siyasi örgütünü kendi içinden çökertmekte, üstelik partinin burjuvazi dışındaki en büyük dayanağı ve doğal müttefiki Vatikan ile arasını açmaktadır.

Hristiyan Demokratlar çeşitli gerici faktörleri kullanarak etkileri altında bulundukları Katolik İşçileri Birliği ve Hristiyan İşçileri Sendikası gibi kuruluşların denetimini de elden çıkarmaktadır. Bu kuruluşlar üyelerini siyasi davranışlarında serbest bırakmışlardır.

1963'ten beri İtalya'yı yönetmekte olan merkez-sol koalisyonunun ikinci ortağı Sosyalist Parti'nin durumu ise daha komiktir. İtalya Cum-

hurbaşkanı Saragat ile sosyal demokrat Nenni'nin çabaları sonunda kurulmuş olan bu örgüt, son buhranda şiddetli bir darbe yemiştir.

Komünist Partisini baş düşmanı olarak kabul eden ve onunla herhangi bir ortak davranışa girmekten kaçınan sosyal-demokratlara karşı, Hristiyan Demokratlarla işbirliği'nin hiç bir sonuç vermeyeceğini gören bazı sosyalistler arasındaki çatışma sonunda, örgütte bir çatlama meydana getirmiştir. Partinin on gün önce yapılan toplantısında, Başbakan Yardımcısı Francesco de Martino çevresinde toplanan, Komünist partisi ile işbirliğine taraftar olan grup, parti içindeki mücadeleyi kazanmış ve Endüstri Bakanı Mario Tanassi başkanlığındaki «İhmalçılar» ağır bir yenilgiye uğratarak, Parti Başkanı ve Dışişleri Bakanı Pietro Nenni'yi partiden ve hükümetten istifaya zorlamışlardır. Sosyalist partiden kovulan Tanassi-Nenni ikilisi Birleşik Sosyalist Parti adı ile yeni bir parti kurmuşlardır.

Böylelikle Mariano Rumor'un merkez-sol koalisyonu parlamenterodaki çoğunluğunu kaybederek istifa etmek zorunda kalmıştır.

Bunun sonucunda İtalya'nın üçüncü büyük siyasi kuruluşu da dağılmış bulunuyordu. İkinci büyük siyasi kuruluş olan Komünist Partisine az sonra değineceğiz. Diğer partilere gelince; çok küçük gruplar oldukları için büyük bir siyasi etkinliğe sahip olmayan bu partiler rüzgârın esiş yönüne ve hızına doğru durum almaktadırlar.

İtalya'da bu kabine buhranı burjuvazi için iki açıdan bir yıkım olmuştur:

— Artık sol birikimi İtalyan Komünist partisinden kaçırıp, başka yöne kanalizasyon edebilecek güçlü bir siyasi örgüt kalmamıştır. Böylelikle, orta yol alternatifi kaybolmaktadır.

— İkinci olarak da, böyle bir koalisyonunun çatısı altında bazı reform kanunları kabul ederek, İtalyan proletaryasının, küçük burjuvazisinin isteklerini bazı tavizlerle karşılama yolu da kapanmış olmaktadır. İtalya'daki egemen sınıfların en büyük korkusu, sonbaharda yüksek okulların açılması ile başlayacak öğrenci gösterilerine, ekonomik bunalımın ağırlığını üzerinde duyan küçük burjuvazi ile asgari hayat şartları içinde yaşayan güneylilerin katılmasıdır. Şimdi başgösteren kabine buhranına kısa süre içinde bir çözüm yolu görülmediğinden bu reformları gerçekleştirme hayali yok olmaktadır.

Bütün bu gelişmeler karşısında İtalyan Komünist Partisi ne yapmaktadır?

5 Haziran'da Moskova'da toplanan Dünya Komünist Partileri konferansında, Çekoslovakya'daki karşı-devrimcileri destekleyecek kadar Marksizmden ayrıma yolunu tutmuş olan parti, tam bir küçük burjuva reformizmüne sürmüştür.

Sosyalist ülkelerin dışındaki en büyük komünist partisi olmasına rağmen, eylemin gerisine düşmüş ve günlük palyatif bazı tedbirlerle sorunları çözümüleme çabası içindedir.

Emekçilerin, öğrencilerin gösterilerine sahip çıkmayan, hattâ bazen bazı suçlamalarla onları karşısına almaya çalışan bu partinin İtalya'daki büyük birikimi değerlendirmesi söz konusu olamaz.

İtalyan Komünist Partisi göz göre göre çöküşe doğru giden İtalyan gerici parlamenterizmini kurtarma çabasına düşmüş ve hükümet buhranı süresince sağa sola, herkese koalisyon kurma tekliflerinde bulunmuştur.

Bütün bu göstergelerin sonucunda İtalya'daki siyasi bunalımın kısa bir süre içinde çözümlenemeyeceğini veya bir çözüm yolu bulunsa da, bunun kısa süreli olacağını söyleyebiliriz. Ancak bu gelişmenin iktisadî bunalımın da çökmesi ile ne tarafa doğru yol alacağını tahmin etmek fazla güç değildir sanırız.

Vietnam'da

kesin zafere doğru

Vietnam halkı kesin zafere doğru adım adım ulaşıyor. Hergün yeni bir zafer haberi gazete sütunlarına geçiyor.

Geçen hafta yenik A.B.D. askerlerini geri çekmeye başladı. Nixon'un emri gereğince, Ağustos 1969 sonuna kadar 25.000 Amerikan askeri Vietnam'ı terkedecektir.

Ayrıca diplomatik kaynakların ısrarla belirttiğine göre, Başkan Nixon 1970 yılı Kasım ayında yapılacak Amerikan kongresi seçimlerinden önce Vietnam'daki Amerikan kuvvetlerinin hepsini geri çekmeyi düşünmektedir. Aynı kaynaklara göre, Nixon, bu niyetini geçen hafta içinde beş önemli senatörle yaptığı özel toplantı sırasında ortaya atmıştır. Amerika yetkililerinden aldığı geri çekilme kararı Güney Vietnam'lı kuklaları çığına çevirmiştir. Güney Vietnam Cumhurbaşkanı yardımcısı Kao-Ky, A.B.D. ve Amerikan politikacılarına şiddetle çatarak şöyle konuşmuştur:

«Paraları beni ve halkımı onları dinlemeye veya onlardan korkmaya mecbur edemeyecektir. Eğer sömürgecilikten korkacak isek, iktidarda kalmaya layık değiliz. Amerikalılar kudretlerini korumak için vatanımızı komünistlere ucuza satmak istiyorlar.»

Sandalyesini tehlikede gören bu çağın, Kao Ky'nin, bir süre önce bu türden bir çıkış daha yaparak durumu kurtarmaya çalıştığı hatırladadır. Amerikan askerleri Vietnam'dan çekile-dursun, kukla Güney Vietnam hükümetinin Cumhurbaşkanı Nguyen Van Tiyö, Vietkong'a seçim teklif etmiştir. Tiyö'nün, bu teklifi garesizlik içinde kalan Amerika'nın baskısı altında yaptığı anlaşılmalıdır. Nixon geçen 19 Haziran'da komünistlere seçime katılma teklifinde bulunacağını ima etmişti.

Van Tiyö genel seçimlerin uluslararası bir komisyonun denetimi altında yapılabileceğini belirttiğinden sonra, Vietkong'u genel seçimleri hazırlayacak bir seçim kurulunda görev almaya çağırılmıştır. Ancak Van Tiyö seçimler için bir tarih ileri sürmemiş, bu gibi ayrıntıları karşı taraf ile müzakereye hazır olduğunu belirtmiştir. Van Tiyö'nün bu yaldızlı lafları Ulusal Kurtuluş Cephesinin tepkisi ile karşılanmış ve bir oyun olarak nitelendirilmiştir. Tiyö'nün ulusal kurtuluş cephesini ısrarla komünist olarak nitelmesi oyunun ilk perdesidir. Zira, yürürlükte olan anayasa'ya göre, komünistler seçime katılamazlar. Ayrıca ulusal kurtuluş cephesinin seçimler konusundaki görüşü kesin olarak ortadadır: Temel seçimlere gidilmeden önce Saygon'daki yönetimin iş başından uzaklaşmasını ve yerini «Ulusal bir koalisyon hükümeti» kurulmasını istemektedir. Van Tiyö'nün çağırısında ise seçimleri hazırlayacak kuruluşun kendisi iş başında iken faaliyetlere geçeceği açıkça belirtilmiştir.

Ecevit'in protesto edilışı ve Ulus'un gerçek dışı haberleri

Burjuva demokrasisine bağlı görünüp de, onun en basit kurallarına bile uymayanın, mumu daha ne zamana kadar yanar? Püf diye söndürürlermiş bizim mumumuzu! Ama, emperyalizme, işbirlikçilerine ve feodal mütegalibe takımına karşı hep birlikte yakılan, püf deyince, hôt deyince sönmeyen o koca meşaleyi yakmak hepimiz için çıkar yol değil mi?

Bakınız, Nixon'un özel temsilcisi: Rokfeller, Güney Amerika ülkelerini gezip dolaşırken, tükürük ve çürük yumurta yağmuru karşısında hiç istifini bozuyor mu? Fütursuzca gezisine devam ediyor Rokfeller. Suratına tükürüyorlar, «gene yağmur başladı» rolünü oynuyor.

Ünlü milyarder vâlinin bu fütursuzluğu nendirdi dersiniz? Emperyalizmin temsilcisi olarak, (dünyanın neresinde olursa olsun) millîci güçler arasında gezip dolaşmak bu vurdum duymazlığı gerektirir de ondan. Çürük yumurtayı da, tükürüğü de göze alacaksınız. Ve her şeye rağmen, vazifeye devam...

Bay Ecevit'le, temsilcisi Rockefeller'i karşılaştığımız sanılmıyorsa. Böyle bir benzetmeyi ne düşünebiliriz, ne de düşünmek isteriz. Ancak, Bayar takımının affi konusundaki tutumundan ötürü, Bay Ecevit'in protestolara hazırlıklı olmasını bekledik. Eğer politikacılık bu ise, «bu ne perhiz, bu ne lâhana turşusu» özdeyişine uygun davranmak ise; eğer politikacılık, ağaların, tefecilerin, aracılardan ve yabancı sermayenin sömürsünü halka anlatan bir kişinin, ağaları, tefecileri, aracılardan ve yabancı sermayenin usaklığını temsil eden kişileri siyaset sahnesine çıkartmaya çalışması ise; eğer politikacılık, iktidar hırsıyla hop buradan, hop buradan sıçramak ise, kaderde bu da vardır: Hop alkışlanırken, hop yuhalanırsın.

Hiç de «kaderin cilvesi» değildir bu. Tek sözcükle: Olağandır.

Baştan alalım: «Ortanın Solu» bizce, küçük-burjuva dönüşümcülüğü eğiliminde gözükken, bu açıdan toprak reformu gibi, tefeciliğin ve aracılığın tasfiyesi gibi, yabancı sermaye karşısında ulusal sanayii gözetmek gibi ileri adımlardan yana olan bir oluşumdur. Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye şiarını savunan proleter devrimcilerinin, CHP içindeki bu dönüşümcü hareketi, «zararlı» olarak değerlendirmesi olanaksızdır. Zararlı olan, yurdumuzu bağımlı ve geri bir ülke durumunda tutan, ilig'mizi sömüren emperyalizm ve onun satılmış işbirlikçileri ile, feodal mütegalibedir.

Türk halkının dostunu ve düşmanını bu denli açık ve kesin olarak saptayıp, buna göre eyleme geçtiğimiz de ortadadır. Emperyalizmin, işbirlikçi sermayenin ve feodal mütegalibe takı-

mının çıkarlarını temsil ediyorsan, farkımızdasın; bu bir avuç millet düşmanı asalağın dışında, halkımızın yüzde doksan dokuzunu oluşturan sınıf ve tabakaların çıkarlarını savunuyorsan, safımızda oiman gerekir.

Bay Ecevit, Bayar takımını yeniden siyaset sahnesine çıkartmaya çabalamakla kimden yana ödün vermiştir? «Millet içindeki husumeti ortadan kaldırmak» şeklinde gekere bulanarak yutturulmaya çalışılan bu ödünü, gerçek Kemalistlerin ve sosyalistlerin memnuniyetle karşılayacağını mı umuyordu?

Köylümüzün demokratik hareketlerinin önemli bir tezahürü olan toprak işgalleri önünde, hem «doğa kanunları vardır» deyiniz, hem de toprak ağalarının Meclis sıralarını işgal etmesine ortam hazırlayınız. Hem CHP gençlik kurultayının nihai bildirisinde «antiemperyalist ve antifeodal» olduğunuzu ilân ediniz, hem de Amerika'ya yaranma yarışına girmeyi marifet sayınız. Hem 27 Mayıs Devriminin anayasasına sığınır gözüktünüz, hem de 27 Mayıs'ın devirdiği işbirlikçi kadroyu halkımızın başına yeniden «siyasetçi» olarak takdim ediniz. Hem üniversite reformuna taraftar olunuz, hem de gençliği aldatarak üniversite reformunu yapmayan AP iktidarının yanına geçip, gençliğin direnme hareketlerini ezdiriniz.

Ve bütün bu tutarsızlıkların adı «Ortanın Solu» olsun...

Küçük politika hesaplarını bir an için unuttunuz ve düşününüz: Yakışksız olan nedir? Ortanın Solu adına bir yığın tutarsızlığa düşmek, yanlış yapmak mı, yoksa tutarsızlığı protesto etmek mi?

Bize öyle geliyor ki, Bay Ecevit'in TÖS Kurultayında protesto edilmeyi yadırgamasının, olağanüstü karşılamasının amacı, aydın çevrelerdeki itibarını yeniden kazanmak için «mağdur» gözükmektir. Bu uğurda tüm olanaklar seferber edilmiştir. Günlük basındaki yandaş unsurlara göz kırılarak, «mağdur» duruma düşürülen bir liderin desteklenmesi sağlanmıştır. Hem de ne biçimde? Protestocu gençlerin «kızıl yobaz» olarak nitelenmesiyle! Sağcılarla solcuların aynı ölçüde «zararlı» olduğu altı çizile çizili tekrarlanarak! Gençlik-öğretmen dayanışmasını yıkmayı

deneyerek! İrticain Kayseri'deki vahşetinin örtbas edilmesi pahasına, «demokrasi düşmanları» diye nitelendirilen gerçek demokrasi taraftarlarını bir numaralı düşman göstererek!

Bay Ecevit, «demokrasi düşmanları» sözlerini bu vesile ile ilk kez kullanmış değildir. Son aylarda, fırsat buldukça devrimcileri bu sözlerle saldırmış, Bayar takımının affına karşı çıkan devrimcileri demokrasi düşmanı, Bayar'ı affetmek yüceliğini (!) gösteren ödincüleri de «demokratik düşünceye saygılı» göstermeye çalışmıştır. Ve punduna getirip, sosyalistleri, «burjuva demokrasisini aşağılamakla, burjuva demokrasisine inanmamakla» suçlamıştır.

Vatan satıcılarının koluna girip, Amerikan emperyalizminden iktidara gelmek için icazet almak mıdır demokrasiye saygılı olmak? Toplumumuzun en önemli baskı grubu olan gençliğin haklı isteklerini «anarşist kuzu yobazların başkaldırması» olarak göstermek midir demokrasiye saygılı olmak?

Sosyalistlerin burjuva demokrasisini küçümsemeleri iddiası ise, düpedüz yanlıştır Türkiye, burjuva demokratik hakların tamamen kazanıldığı bir ülke değildir ki, sosyalistler demokratik ilkeleri küçümsemesinler... Tersine, «tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye» şiarıyla demokrasi gerçeği anlamıyla yerleşmesini savunuyoruz. Feodal ilişkilerin hüküm sürdüğü bir toplumda «burjuva demokrasisi»nden söz edilemez. 141. ve 142. maddeler gibi antidemokratik kanunların yürürlükte bulunduğu bir ülkede burjuva demokrasisinden söz edilemez. Bay Ecevit, bu kavramlar keşmekeşinde, bu temel bilgiler yoksunluğunda göz koyduğu kısa vâdeli başarıları, gerçek burjuva demokrasisinde bizce pek sağlayamaz.

14 Temmuz tarihli Ulus gazetesi, birinci derecede haber olarak manşet çekip, FKF'li öğrencilerin TÖS genel merkezini basacağı ihtimaline karşı, TÖS başkanı Baykurt'un Sosyal Demokrasi Dernekleri Federasyonundan yardım istediğini, Sosyal Demokrat gençlerin de TÖS genel merkezini koruduğunu yazmaktadır.

İncelemelerimize göre, böyle bir olay vârit değildir. Ne FKF'liler TÖS genel merkezini basmayı akıllarından geçirmiş, ne de Fakir Baykurt, TÖS'ü korumak üzere Sosyal Demokrat gençleri çağırmıştır.

Acaba ULUS gazetesi bu yanlış haberi bile neden vermiştir? Burjuva ahlakına saygılı olduğundan mı? Burjuva demokratik ilkelere bağlılığından mı?

Bay Ecevit ve Ulus yazarlarının aşırı gayretleri, gençlik-öğretmen dayanışmasını bozamaz. Şurası kesinlikle bilinmelidir ki, gerek gençliğin, gerekse öğretmenin bugünkü hedefleri, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin başarı hedefleridir. Her iki güç, bu uğurda daima dayanışma hâlinde bulunmuşlardır. Kayseri olayları sırasındaki dayanışma, «gençlik-öğretmen elele!» anlayışının en somut, en yeni örneği olmuştur. Bay Ecevit'in ve yazarlarının çekemediği herhalde budur.

Burjuva demokrasisine bağlı görünüp de, onun en basit kurallarına bile uymayanın, mumu daha ne zamana kadar yanar? Püf diye söndürürlermiş bizim mumumuzu! Ama, emperyalizme, işbirlikçilerine ve feodal mütegalibe takımına karşı hep birlikte yakılan, püf deyince, hôt deyince sönmeyen o koca meşaleyi yakmak hepimiz için çıkar yol değil mi?

OSMAN AKOL
— FKF dost
kuruluştur —

Grevler

Ploretarya siyasî bilince demokratik mücadelede ulaşır

Gegen hafta içinde Pirelli, Çelik Montaj ve Otopar Montaj Sanayileri fabrikalarında çıkan olaylar, proleter devrimcilerinin işçi sınıfı ile sıkı bağlar kurmasının ve onları oportünist sendikacılara, saldırganlara karşı desteklemesinin önemini bir kez daha belirtti.

Pirelli'de oportünist sendikacılara rağmen direniş:

İzmit'teki Pirelli Lâstik Fabrikasında, pişirme bölümünde çalışan bir işçinin fazla mesaiye kalmadığı için iş sözleşmesi feshedilmiştir. Bunu öğrenen diğer işçiler ise işbaşı yapmayıp, 9 Temmuz Çarşamba günü bu karara karşı direnişe geçmişlerdir. Diğer vardiya işçilerinin de katılımıyla büyüyen direniş, fabrikayı 5,5 gün faaliyetinden alkoyuştur.

Direnin kendi inisiyatifleri ile başlamadığını ve kontrol edemeyeceklerini anlayan Lâstik-İş Sendikası yöneticileri bu «kanunsuz boykot»u desteklemeyeceklerini kamu oyuna duyurmuş, işçileri bu direnişlerinde yalnız bırakmışlardır. İşçilerin buna rağmen direnişe devam ettiğini gören oportünist yöneticiler telâşa kapılıp, Ankara'da bulunan TİP Genel Sekreter ve Sendika Genel Başkanı Ruza Kuas'ı İzmit'e çağırmışlardır.

Ruza Kuas İzmit'teki konuşma ve davranışları ile oportünizmini belgelemiştir. Önce işveren ve Vallyle görüşen Kuas işçinin geri alınmasını sağlamış, ama işveren kaybolan mesai ücretlerini ödemeyi kesinlikle reddetmiştir. Bunun üzerine Kuas işçilerle bir konuşma yapıp «Paramızı ben vereceğim, direnişe son verin» demiştir. İşçiler «Sendikamız parası zaten bizim paramız, kimin parasını kime veriyorsun?» diye Kuas'a çıkmışlar, fakat güçleri azalınca ve yalnız bırakılınca direnişe son vermek zorunda kalmışlardır.

İşçilerin haklı direnişi karşısında Sendikamızın bu oportünist tutumunun kefarati olan 5,5 günlük ücret tutarı 140.000 TL. sını işçiler ödeyeceklerdir.

Çelik Montaj Sanayiindeki Greve Saldırdı:

Çelik Montaj Sanayiinin Kartal'daki Jawa vs Skoda fabrikalarında 1,5 aydır süren grev kırılmak istenmiştir. Gegen pazartesi saat 8,30 da saldıran 100 kişilik silâhlı bir grup fabrikaya girmek istemişlerdir. İşveren tarafından kiralandığı söylenen bu satılmışlar, Otopar fabrikasındaki grevden gelen yardımla kovulmuşlardır. O'ay yerine daha sonra toplum polisi gelip akşama kadar kalmıştır.

Otopark'daki Grev ve «Satılmış Basın»

Çelik Montaj Sanayiinin bir eki olan Otopar Montaj Fabrikasındaki grev başarıyla sonuçlanmak üzeredir. Lokavt kararı ajan işveren büyük zarara uğramış ve siparişlerini teslim edememiştir. İşçiler basının işçi sorunlarına karşı ilgisizliğinden yakınmıştır, «Başbakanın yolunu kesip derdimizi anlatık. Gazeteciler not aldılar, fotoğraf çektiler. Fakat gazetelerde iki satır yazı çıkmadı.» demişlerdir. Böylece basının işbirlikçiliğini ve işbirlikçi iktidarın başındaki Demirel'e dert anlatmanın faydasızlığını anlamışlar ve fabrika kapısına «BASIN SATILMIŞTIR», «BASININ HÜRRIYETİ NE OLDU?» yazılı dövizler asmışlardır.

Apollo-11'i alkışlamada acele etmeyelim

Apollo-11'in Ay yolculuğu, basınımızda olsun, radyolarımızda olsun, haftanın en önde gelen olayıydı. İnsanoğlunun bugüne değin uzayla ilgili çalışmaları, uzun uzun yayınlanmakta ve çok ayrı koşullarda, ayrı günlük sorunlar içinde bulunan halkoyumuzun ilgisi, uzaya doğru çekilmekteydi. Gazetelerin başyazılarının konusu, çoğunlukla Apollo-11'in Ay yolculuğu idi. Pehlivan tefrikaları, saray tefrikaları, Demirel'in Başbakan olarak yaptığı seçim gezileri ve verdiği demeçler vb. arka plâna geçmiş, yerlerini insanoğlunun uzaydaki macerasına terketmişti.

İnsanoğlunun doğa ile savaşının, sınırsız bakımdan, en ilgi çekici tarihi günlerini yaşadığımız bir gerçektir. Apollo-11, üç astronotu ile Aydan parçacıklar getirmek üzere yola çıkmışken, Luna 15'in de, aynı işi, kozmonotsuz olarak başaracağı haberleri yayınlanmaktadır.

Bizim gibi geri kalmış ülkelerde, tahayyül edilmesi bile güç olan teknolojik gelişmelerin bu çalışmalarda tayin edici bir etken olduğu besbelli. Ama yine de Aya ulaşılması sadece Amerikan, ya da Sovyet toplumlarının değil, son tahlilde, insanoğlunun bir başarısıdır. Buhar makinelerinin, motorlu araçların, elektrik cihazlarının vb. icadı, bugün nasıl sadece onları icad eden toplumların tekelinde kalmayıp, bir anlamda tüm insanlığın ortaklaşa malı olmuşa, aynı ortaklaşma, son on yıl içinde, uzay çalışmalarındaki başarılar için de söz konusudur. Soruna bu açıdan bakarak, uzay çalışmalarında katkısı olan öncülere saygımız vardır.

Ancak, madalyonun, özellikle bizim gibi geri kalmış ülkeleri daha yakından ilgilendiren bir de öteki yüzü vardır. Geri kalmış ülkeler insanoğlunun bu teknolojik bulgularından gelişmiş ülkeler gibi yararlanamazlar. Bunun ana nedeni de, geri kalmış ülkelerin emperyalist ülkelerle, özellikle de teknolojik bulgulardan yararlanma sorununda, çatışma halinde olmalarıdır. Emperyalizm, kendi çıkarı gereği, geri kalmış ülkelerin teknolojik gelişmesine karşıdır. Monopoller fazla rakipten hoşlanmazlar. Emperyalizmin ayakta durabilmesi boyunduruğu altında tuttuğu geri kalmış ülkelerin, bu boyunduruğu parçalamada, başarılı olmalarına bağlıdır. Örneğin, geri kalmış ülkelerin, yeraltı zenginliklerini yağma etme olanaklarını bulamadan, o ülkeyi dilediği pazar durumuna sokup, ihracattan olsun, ithalattan olsun dilediği vurgunları vuramadan, kendileriyle tam bir anlaşma içinde olan yerli işbirlikçi iktidarları işbaşına getiremeden vb. emperyalist düzenin ayakta kalamayacağı meydandadır.

Bundan böyle uzay çalışmalarında emperyalist bir ülkenin başarısını insan oğlunun başarısı olarak öne sürerken dikkatli olmak gerekir. İnsanoğlunun, hiç de küçümsemeyecek bir çoğunluğu, henüz geri kalmış ülkelerde yaşamaktadır. Ve buralarda yaşayan insanoğlunun uzay çalışmalarına

olan katkısı, emperyalizmin geri kalmış ülkelerde uyguladığı sömürü orantısında yatakmaktadır. Emperyalist ülke ile geri kalmış ülke arasındaki ilişkiler, moderu anlamda, bir efendi - köle ilişkisi olduğundan, geri kalmış ülkelerin uzay çalışmalarına katkısı gayri iradidir. Zorakidir. Emperyalizm, bu zoraki katkıya karşı çıkan toplumlarla en amansız bir biçimde savaşmaktadır. Örneğin, emperyalist boyunduruğu parçalama yönünde, milli bağımsızlık savaşına kalkan Vietnam örneği ülkelerde, bu uzay programlarını uygulayan yöneticiler, insanlık tarihi için yüz karası olan imha programlarını uygulamaya çabasındadırlar.

Amerikan emperyalizminin uzay çalışmalarındaki başarılarını yeryüzündeki saldırı amaçlarına araç yapmak peşinde olduğu açık meydandayken, emperyalizmin bu yoldaki başarılarını insanoğlunun başarıları diye, geri kalmış bir ülke insanı olarak, alabilmesine alkışlamak, ancak emperyalist boyunduruktaki işbirlikçilerin tutumlarını yansıtabilir.

Emperyalizm, kendi düzeninin tabiatı gereği, sömürü alanlarını sürekli olarak genişletmek ve sömürü orantısını sürekli olarak yükseltmek zorundadır. Bu bakımdan, diğer emperyalist ülkelerle olsun, emperyalizmin sömürü alanı olmaktan sıyrılmış ve sıyrılmakta olan, yada bu yolda çaba gösteren ülkelerle olsun, sürekli bir çatışma içindedir. Emperyalist devletlerin, özellikle Amerikan emperyalizminin elindeki nükleer silâhlar bu çatışmalarda şimdilik sadece tehdit unsuru olarak kullanılmaktadır. Bu tehdit unsurunun hiç de etkili olmadığı kuşkusuz öne sürülemez. Oysa Amerikan emperyalizmi uzayda kurmaya çalışacağı nükleer üslerle elindeki bu tehdit unsurunu daha da güçlendirmek çabasındadır.

Emperyalizmi, bu tehditlerinden yada çıkarmayı tasarladığı klâsik nükleer bir savaştan kesin olarak alkoyamak, kuşkusuz, onun karşısında tavizden kaçınmak ve döğüşmeyi göze almakla mümkündür. Şayet emperyalist güçlerin elinde bulunan silâhların çok daha güçlüleri, yada benzerleri anti-emperyalist güçlerin elinde de bulunursa emperyalizm doğal olarak saldırı'larında daha da çekingen olacaktır.

İlk ağızda aklımıza gelen bu nedenlerle bile, dünyamız emperyalizmden arınmadan, insanoğlunun emperyalizmin denetiminde uzaya egemen olmakta başarılar göstermesini alkışlamakta aceleci olmamalıyız. Bizim alkışlayacağımız başarılar ancak emperyalizmi tüm saldırı teşebbüslerinden kesin olarak alkoyan ve tarihi görevi emperyalizmi silip süpürmek olan yeryüzünün anti-emperyalist saflarındaki insanoğlunun, uzaydaki başarıları olabilir.

Şevki Akşit

TÜRK SOLU, ilgiyle karşılanan Moskova Konferansı Ana Belgesi ve Lin Piao'nun Çin Komünist Partisi 9. Millî Kongresinde okunan raporu yayınlamaya devam etmektedir.

Bu belgenin tam metnini yayınlamaktaki amacımız, Türkiye aydınlarının, sosyalist bloktaki ideolojik tartışma hakkında ilk elden bilgi edinmelerini sağlamaktır.

Moskova Konferansı Ana Belgesi

Kadınların yığın halinde, sınıf mücadelesine ve antiemperyalist harekete ve özellikle barış için mücadeleye katılmaları çağımızın önemli bir davranışıdır. Vietnam'daki Amerikan saldırısına karşı pek etkileyici bir tarzda harekete geçmişlerdir. Üretim alanında ve öbür çalışma kollarında çalışan kadınların sayısı artmakta, politik bilinçleri gelişmekte, ekonomik ve sosyal hakları için girdikleri savaş yoğunlaşmaktadır. Emekçi kadınlar, ücret eşitliği, yurttaşlık haklarında tam eşitlik, analık haklarının korunması v.s. istemlerde bulunmaktadırlar. Demokratik mücadeleye ve işçinin mücadelesine daha fazla katılmakta, sendikalara girmektedirler. Komünist partileri bu istemleri tutmakta, ve bunları kadının demokratik harekete katılmasının nedeni olarak görmektedirler. Kadına her türlü hak eşitliğinin sağlanmış olduğu sosyalist ülkeler örneği, kapitalist dünyada bu haklar uğruna mücadele eden kadınlar için ulaşılamayacak kadar uzak bir şey gibi görünmektedir.

Kapitalist dünyanın sosyal gelişmelerinde görülen ciddi ağırlaşma, birçok ülkelerde, tekelelere ve emperyalistlere karşı, devrimci işçi hareketi ile dindar tabakalar arasında bir bağlantı kurulması için yeni olanaklar getirmektedir. Katolik kilisesi ve öbür din kurumları, inancı ve kilise yapısını tehlikeye sokan ideolojik bir bunalım içine düşmüşlerdir. Bazı ülkelerde komünistlerle katolikler ve öbür dinlere bağlı geniş demokratik yığınlar arasında bir iş ve eylem birliği gelişmektedir; savaş ve barış, kapitalizm ve sosyalizm, yeni sömürgecilik ve gelişme yolundaki ülkeler konusundaki diyalog genişlemektedir; demokrasi ve sosyalizm için emperyalizme karşı birleşik eylem, günün en önemli olayıdır. Komünistler inanç sahibi kişilerin, böylece ve eylem birliğinin sağlayacağı geniş temas olanakları sayesinde, emperyalizme karşı savaşta ve büyük sosyal dönüşümler yolunda büyük bir güç haline geleceklerine inanmaktadırlar.

Emperyalizme ve tekeleliğe karşı eylem birliği ve geliştiği ölçüde, bütün politik akımların, ülkenin ekonomik yaşamı içindeki tekelin kesin rolünü sınırlandıracak, büyük sermayenin kolunu kanadını kırarak, köklü ekonomik ve politik dönüşümleri gerçekleştirecek, ve bu suretle sosyalizm için sürdürülen savaşa en iyi koşulları sağlayacak olan bir politik birleşme içinde toplanmalarına elverecek imkânlar da olgunlaşmış olacaktır. Bu demokratik birliğin temel gücü işçi sınıfıdır. Bu amaçlara her şeyden önce çeşitli görüşler altındaki yığınların, işçi sınıfının ve daha büyük halk tabakalarının güçlü eylemi ile ulaşılabilecektir. Komünistler her zaman her yerde, parlâmentoda ve her fırsatta belirtmektedirler ki, demokrasi ve sosyalizmin başarıya ulaşmasında sonucu tayin edecek olan şey işçi sınıfının ve bütün emekçilerin verdikleri yığın savaşlarıdır.

Dünyayı saran antiemperyalist dalga

Emperyalizmin can çekmekte olduğu ve ileri güçler karşısında adım adım gerilediği bugünün dünyasında dört temel gelişmeden ağır basan emperyalizm ile sömürülen ve ezilen uluslar arasındaki çelişki olduğunu kabul ediyoruz.

Emperyalizm ile onun karşısında gün geçtikçe örgütlenen ve en geniş saflar halinde düzenlenen millici güçler arasındaki çelişki günümüzde ağırlığını dünyanın her noktasında duyurmaktadır. Lâtin Amerika'dan, Afrika'ya, Asya'dan Yunanistan'a kadar geniş bir alan üzerinde bu iki güç son kavgaya hazırlanmaktadırlar.

Kendi içindeki burjuvazi-proleterya çelişkinin daha da zayıf hale getirdiği emperyalist ülkeler, her gün başka bir ülkede git-tikçe daha şiddetli şamarlar yemektedirler.

LÂTİN AMERİKA

Lâtin Amerika'da güçlenen anti-emperyalist hareket karşısında telâşa kapılarak, anti-emperyalist gidişi engelleme çabasına kapılan, Emperyalizmin bir numaralı âleti Nixon, bu amaçla New York Valisi Nelson Rockefeller'i özel temsilci olarak Lâtin Amerika'ya göndermiştir.

Ailesinin sahip olduğu şirketler (Başta Standart Oil) den dolayı Amerikan emperyalizminin sembolü olarak kabul edilen Rockefeller'in Lâtin Amerika ülkelerine yaptığı dört gezi büyük gösterilere sahne oldu.

Peru ve Şili tarafından hakaret edilerek kabul edilmeyen Rockefeller'i, Venezuela da ülke güvenliği gerekçesi ile reddetti.

Rockefeller'in bu «gerçekleri öğrenme» gezileri bombalar, genel grevler, gösteriler ve sabotajlarla dolu geçti.

Yıllardır faşist cuntaların yönetimi altında inleyen Arjantin ve Uruguay'da işçiler genel grev ilan ettiler; polis ile işçi ve öğrenciler arasında şiddetli sokak savaşları patlak verdi. Sonunda her iki ülkede de gösterilerle başa çıkamayan faşistler kurtuluş çaresini sıkı yönetim ilan etmekte buldularsa da, bu da bir yarar sağlamadı. Grevler ve olaylar devam ediyor.

Peru'da geçtiğimiz günler oldukça hararetliydi. İktidarı elinde bulunduran millî burjuva hükümet bütün toprakların millileştirildiğini ve bunların topraksız veya yeterince toprağı olmayan köylülere dağıtılacağını açıklamıştır. Böylelikle petrolden sonra Amerika Peru topraklarından da kovulmaktadır. Peru hükümeti toprak reformunu hızla uygulamaya başlamıştır.

Lâtin Amerika'nın diğer ilerici yönetimi Şili de, Amerikalılara ait büyük bakır fabrikalarını devletleştirmiştir. Böylelikle zengin doğal kaynaklarına sahip çıkmasını bilen bu ilerici yönetimler Amerikan emperyalizmine daha nice şamarlar indireceklerdir.

AFRİKA

Devletleştirme ve millileştirme dalgası Afrika'ya da sızmıştır. Geçen hafta içinde bir açıklama yapan Tanzania hükümeti yabancı ve yerli özel sektöre ait işletme ve topraklara el konulduğunu açıklamıştır. Hükümet, toprakların halka dağıtılacağını, işletmelerin ise devlet eli ile işletileceğini bildirmektedir.

Öte yandan, Afrika'da silâhlı kurtuluş hareketi yürüten ilerici kuruluşlar da Mozambik, Angola ve Rodezya'da mücadelelerini sürdürmektedirler. Rodezya'da faşist Ian Smith yönetiminin yutturmaca Anayasa referandumunu kabul etmeyen Zimbabwe kurtuluş hareketi, emperyalizmin mağaları ülkeden sürülüp atılınca kadar savaşacaklarını açıklamıştır.

Sudan'da yönetimi elinde bulunduran millici güçler ise, yıllar boyunca bu ülke halkına karşı dış baskı aracı olarak kullanılmış etnik azınlıklar sorununu çözümlenmede önemli bir adım atmıştır. Ülkenin kuzey ve güneyindeki etnik azınlıkların dinsel ve ırkı farklarını tahrik ederek onları birbirine düşüren, ve böylece böl ve yönet politikasını uygulayan emperyalizme verilen en iyi cevap, Güney bölgesine muhtariyet verilmesi olmuştur. Sudan'ın ilerici yönetimi güneydeki ezilmiş halkın hakkını teslim ederek, emperyalizmin en önemli silâhını elinden almış olmaktadır.

ASYA

Vietnam'ın yeni Geçici İhtilâl Hükümeti, askerî alanda üstüste başarı sağlayıp, bunu siyasi alanda pekiştirirken, Amerika bu bataklıktan nasıl çıkacağını hesaplama kaygusu içindedir. Öte yandan, Vietnam savaşının sona ermesi Amerikan silâh tekelinin çıkarlarını ağır zararlara uğratacağından sorun daha da çapraşık hale gelmektedir. Nixon yönetiminin bu durumda bulduğu dâhice formül, Amerikan askerlerini cepheden geri çekerek, kendi kuklalarını askerlerini Amerikan silâhları ile donatarak «silâhlarının savaşmalarını» sağlamak olmuştur. Bu formülü uygulamaya koyan Amerikan emperyalizminin bir numaralı âleti Nixon, ilk parti olarak 814 gibi önemli bir miktarda askerî geri çekmiştir.

Amerikan askerî kayıpları da gün geçtikçe artmaktadır. Savaşın başından beri Amerika'nın Kuzey Vietnam üzerinde 3,300 uçakının düşürüldüğü açıklanmıştır. Böylece Amerikan silâh tekelini doyuracak pazar genişlerken, Amerikan kamu oyundaki tepki de gelişmektedir. Amerikan emperyalizmi bu gelişmeyi çözümlenme çabası içindedir.

Diğer taraftan savaşın aleyhe dönmesi, ölü sayısının gittikçe artmasına paralel olarak Amerikan ordusundan kaçan asker sayısı da yükselmiştir. Bu gelişme karşısında telâşa kapılan Amerikan Savunma Bakanı Melvin Laird, Askerî Ceza Kanununda değişiklik yapılarak askerden kaçmaya verilecek cezanın arttırılacağını müjdelemektedir. Laird, konuşmasında, Amerikan ordusunda silâh altında olup da kaçmış olanların sayısının yedi

(Devamı 10. sayfada)

İKİ BE

**Büyük Proleter Kültür Devrimi,
Parti'nin sağlanlaştırılması için Partimiz tarihinde
girişilmiş en geniş ve en derin harekettir.
Çeşitli kademelerdeki Parti örgütleri ve geniş Komünist yığınları,
iki çizgi arasındaki keskin mücadele deneyinden geçmişler,
büyük ölçüdeki sınıf mücadelesinin sınavını vermişler ve
gerek Parti içi, gerek Parti dışı devrimci kitleler
tarafından sınanmışlardır.**

Lin Piao'nun Raporu

Çin Komünist Partisi bütün başarılarını Başkan Mao'nun bilgili önderliğine borçludur ve bu başarılar, Mao Çe-tung Düşünüşü'nün zaferleridir. Yarım yüzyıldan beri, Çin'deki devrimci savaş ve mücadelelerin daima en ön safında yer almıştır. Başkan Mao'nun doğru çizgisinin rehberliğinde, son derece güçlü iç ve dış düşmanlara ve pek karmaşık koşullara rağmen, Partimiz, proleterya ve Çin halkının geniş kitlelerine, «bağımsızlığımızı korumak, insiyatifi kendi ellerimizde tutmak ve yalnızca kendi çabalarımıza güvenmek» ilkesine uymalarında, proleterya enternasyonalizmini savunmalarında, birisi düştüğü zaman bir başkasının onun yerini doldurması suretiyle kahramanca mücadeleler vermelerinde öncülük etmiştir ve ancak bu sayededir ki, Partimiz başlangıçtaki birkaç düzinelik komünist gruplarından büyüyüp, bugünün, güçlü Çin Halk Cumhuriyetini yöneten, büyük, görkemli ve doğru Parti'si durumuna gelmiştir. Halkın silahlı mücadelesi olmadan bugünün Çin Komünist Partisinin olmayacağını ve bugünün Çin Halk Cumhuriyeti'nin olmayacağını tamamen anlıyoruz. Başkan Mao'nun şu öğretisini hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız: «Bütün Parti'deki yoldaşlar, kanla ödediğimiz bu tecrübeyi asla unutmamalıdır.»

Çin Komünist Partisi büyük önderimiz Başkan Mao tarafından geliştirilmiş ve güçlendirilmiştir. 1921 yılında kuruluşundan bu yana, Partimiz iktidarın ele geçirilmesi ve silahlı gücüyle proleterya diktatörlüğünün kurulması uğruna uzun yıllar mücadele etmiştir. Başkan Mao'nun önderliğinde, Partimiz bütün uluslar halklarının yeni demokratik devrimi başarılarına, Çin'in sosyalist devrim ve sosyalist kuruluş için büyük mücadelesine ve çağdaş uluslararası komünist hareketinin emperyalizme, modern revizyonizme ve çeşitli ülkelerin gericilerine karşı yürüttüğü büyük mücadeleye öncülük eden Başkan Mao, Marksizm-Leninizmin evrensel doğruluğunu somut devrim uygulamasıyla birleştirmiş Marksizm-Leninizmi, siyasal, askerî, ekonomik, kültürel ve felsefi alanlarda devralmış, savunmuş ve geliştirmiş ve Marksizmi daha yüksek ve tamamen yeni bir aşamaya getirmiştir. Mao Çe-tung Düşünüşü, emperyalizmin tam bir çöküşü ve sosyalizmin bütün dünyada zafere doğru ilerlediği bir devrimin Marksizm-Leninizmidir. Parti'mizin bütün tarihi şu gerçeğe tanıklık etmiştir: Başkan Mao'dan ve Mao Çe-tung Düşünüşü'nden ayrıldığı zaman Parti'miz gerilemeler ve yenilgilerle karşılaşacaktır, Başkan Mao'yu yakından izlediği ve Düşünüşü'ne uygun hareket ettiği zaman Parti'miz ilerleyecek ve muazzaf olacaktır. Bu dersi daima hatırlamamız gerekir. Herhangi bir zamanda ve herhangi bir koşul altında, Başkan Mao'ya ve Mao Çe-tung Düşünüşü'ne karşı çıkan herkes kınanacak ve bütün Parti ve bütün ulus tarafından cezalandırılacaktır. Parti'nin sağlanlaştırılması ve yerleştirilmesi konusunda Başkan Mao sunları söylemiştir:

Bir insanda, yüreğin içlerinde kan dolaş-

tırdığı damarlar bulunur ve insan ciğerleriyle solunum yapar; karbon dioksit verir, taze oksijen alır. Başka bir deyişle, kokmuşu atmalı ve yerine tazeyi almalıdır; zira canlılığın ancak bu şekilde koruyulabilir. Artık maddeleri çıkarıp, taze kan almadıkça Parti'nin bir canlılığı olamaz.

Bu canlı örnekle, Başkan Mao, Parti içi gelişkinin diyalektikini açıklamıştır. «Maddelerdeki çelişki yasası, başka bir deyişle karşıtların birleşmesi, yasası maddeci diyalektikğin temel yasasıdır.» Parti içindeki iki çizgi arasındaki çelişki ve mücadele, sınıflar arasındaki ve toplumun eski-yeni öğeleri arasındaki gelişkinin bir yansımasıdır. Parti'nin içinde gelişmeler bulunmasaydı ve bunların çözümlenmesi için bir mücadele olmasaydı ve Parti kokmuşu atıp, yerine tazeyi almasaydı, Parti'nin yaşantısı son bulurdu. Başkan Mao'nun Parti içi gelişkilere ilişkin teorisi, Parti'nin sağlanlaştırılmasında ve yapısında bize rehberlik eden ve edecek olan ilkedir.

Çin Komünist Partisi'nin tarihi, Başkan Mao'nun Marksist-Leninist siyasetinin, Parti içindeki sağ ve «sol» fırsatçı tutumlarla mücadelesinin tarihidir. Başkan Mao'nun önderliği altında, Partimiz Chen Tu-Hsiu'nun sağ fırsatçı çizgisini, Chu Chiu-Pai ve Li Li-San'ın «sol» fırsatçı çizgilerini, Wang Ming'in önce «sol» sonra sağ fırsatçı çizgisini, Chang Kuo-Tao'nun Kızıl Ordu'yu bölme siyasetini, Peng Teh-Huai, Kao Kang, Jao Shu-Shih ve diğerlerinin sağ fırsatçı Parti aleyhtarı çizgisini yenilgiye uğratmış ve uzun mücadele yıllarından sonra Liu Shao-Chi'nin revizyonist çizgisini darmadağın etmiştir. Partimiz kendisini pekiştirmiş, iki yol arasındaki mücadele sırasında ve özellikle Parti'ye en büyük zararı veren Chen Thu-Hsin, Wang Ming ve Liu Shao-Chi'nin üç dönek kliğini yenmek için yapılan mücadele sırasında gelişmiş ve güçlenmiştir.

Proleterya diktatörlüğünün yeni tarihi döneminde, proleterya, diktatörlüğünü kabul ettirir ve öncüsü olan Komünist Partisi aracılığıyla önderliğini bütün çalışma alanlarında uygular. Proleterya diktatörlüğünden ve devrimi proleterya diktatörlüğü altında sürdürmekten uzaklaşarak, Parti'nin kuruluş sorunlarını ne tür bir Parti kurulacağı ve bunun nasıl yapılacağı sorunlarını çözümlenmenin imkânı yoktur.

Partinin kuruluşu hakkında Liu Shao-chi'nin revizyonist tutumu, proleterya diktatörlüğü hakkındaki Marksist-Leninist öğretinin ve Parti kuruluşu konusundaki Marksist-Leninist teorinin ruhuna ihanet etmiştir. Çin sosyalist devriminin derinleşmekte sınıf mücadelesinin ise olağanüstü bir şekilde keskinleşmekte olduğu hayati bir anda, Liu-Shao-Chi uğursuz kitabı kendi kendini yetiştirmek yeniden yayınlamıştı ve özellikle, amacı, ülkemizdeki proleterya diktatörlüğünü devirmek ve yerine burjuva diktatörlüğünü geri getirmektir. Lenin'in, bu raporda daha önce aktardığımız, proleterya diktatörlüğüne ilişkin sözlerini kopya ederken en önemli sonuç olan «proleterya diktatörlüğü zorunludur» kısmını bile atlamış ve proleterya diktatörlüğüne karşı gerici ve dönek yanlarını açıkça

ortaya koymuştu. Bundan başka, «sınıf mücadelesinin sönüp gitmesi» teorisi, «uysal aletler» teorisi, «yığınlar geridir» teorisi, «tırmanmak için Partiye girme teorisi», «Parti içi barış» teorisi ve «özel ve kamusal çıkarların birleştirilmesi («çok kazanmak için biraz kaybetmek») teorisi gibi gerici safsatalarını, Partimizi çürütmek ve bölmek gibi boş bir amaçla, Parti üyeleri, kendilerini «yetiştirdikleri» oranda revizyonist olsunlar, Marksist-Leninist Partide «barışçı bir evrimle» revizyonist bir parti, proleterya diktatörlüğü ise burjuva diktatörlüğü haline gelsin diye yaymaya devam etti. Devrimci kitle eleştirisini ve yad saymayı devam ettirmeli, Liu Shao-Chi'nin gerici safsatalarının yarattığı zararlı etkileri tamamen ortadan kaldırmalıyız.

Büyük Proleter Kültür Devrimi, Parti'nin sağlanlaştırılması için Partimiz tarihinde girişilmiş en geniş ve en derin harekettir. Çeşitli kademelerdeki Parti örgütleri ve geniş Komünist yığınları, iki çizgi arasındaki keskin mücadele deneyinden geçmişler, büyük ölçüdeki sınıf mücadelesinin sınavını vermişler ve gerek Parti içi, gerek Parti dışı devrimci kitleler tarafından sınanmışlardır. Bu şekilde, Parti üyeleri ve kadroları dünyaya yüzyüze gelmişler, fırtınaları cesaretle karşılamışlar ve sınıf bilinçlerini ve iki çizgi arasındaki mücadele bilinçlerini arttırmışlardır. Bu büyük devrim bize sunları söylüyor: Proleterya diktatörlüğü altında, Parti üyesi yığınları sınıflar, sınıf mücadelesi, iki çizgi arasındaki mücadele ve devrimi sürdürme konularında eğitmeliyiz. Revizyonizmle, gerek Parti içinde, gerek Parti dışında savaşmalı, Parti'yi döngülerden, düşman ajanlarından ve sömürücü sınıfların çıkarlarını temsil eden diğer öğelerden temizlemeli ve Parti'de proleteryanın, büyük fırtınada deneyden geçmiş gerikten ilerici öğelerini almalyız. Bütün kademelerdeki Parti örgütlerinde liderliğin gerçekten, Marksistlerin elinde olmasını güven altına alma yolunda çaba göstermeliyiz. Parti üyelerinin, teori ile uygulamayı gerçekten birleştirmelerini, yığınlarla sıkı bağlarını korumalarını ve eleştiri ve özleştirme yapmada cesur davranmalarını gözetmeliyiz. Parti üyelerinin daima kibirden ve cüretkârlıktan arınmış alçak gönüllü, basiretli olma tarzına, güçlü mücadele ve basit yaşama tarzına bağlı kaldıklarından emin olmalıyız. Parti'nin proleteryanın ve devrimci kitlelerin sosyalist devrimi sonuna kadar götürmelerine öncülük etmesi ancak bu şekilde mümkün olur.

Başkan Mao bize öğretiyor ki:

Tarihsel deney dikkate değer birşeydir. Bir çizgi veya bir görüş açısı, durmadan ve tekrar tekrar açıklanmalıdır. Bunları sadece birkaç kişiye açıklamak yetmez, bunların geniş devrimci yığınlara anlatılması gerekir.

Büyük Proleter Kültür Devriminden edinilen temel deneylerin incelenmesi ve yayılması iki yol arasındaki mücadelesinin tarihinin incelenmesi ve yayılması ve Başkan Mao'nun proleterya diktatörlüğü altında devrimi devam ettirmek teorisinin incelenmesi ve yayılması

(Devamı 11. sayfada)

Moskova Konferansı Ana Belgesi

(Orta sayfadan devam)

bin'in üzerinde olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Amerikan emperyalizminin Uzak Doğuda ki bir diğer kalesi olan Güney Kore'deki durum da pek iç açıcı değildir. Amerikan kuklası Park Çung-Hii'nin iktidarda daha fazla kalabilmek için Anayasa değişikliği yapmaya kalkması karşısında Güney Kore gençliği ayaklanmış. Güney Kore'nin üç büyük şehrinde patlak veren ayaklanmalar ve öğrenci gösterileri on günden beri devam etmektedir. Kısa bir zamanda içinde anti-emperyalist niteliği birinci plâna geçen bu gösteriler sonunda Amerikan emperyalizminin uşakları birçok ilerici genç tutuklanmıştır.

YUNANİSTAN

Yunanistan'da emperyalizme karşı kurulan cephe geçen hafta içinde önemli bir gelişme olmuştur. Yunan bürokrasisi de Amerikan emperyalizminin kuklası faşist yönetimin karşısına geçmiştir. Yunan Danıştay Başkanı Stasinopulos'un görevinden uzaklaştırılması üzerine Danıştay'ın 24 üyesinden 19'u görevlerinden istifa etmişlerdir. Yargı güvenliğini zedeliyen bir hükümet kararının iptal edilmesi üzerine patlak veren çatışma sonunda Yunan bürokrasisi de kara albayların karşısında yer almaya başlamıştır.

ORTA DOĞU

Geçen iki hafta da Orta Doğu için önemli gelişmelerle doludur. Arap gerillalarının yoğunlaşan faaliyetler karşısında İsrail, yeni bir savaş çıkartıp, Araplarda başlıyan anti-emperyalist dalganın kontrol altına alınmasına çalışacak gerici rejimlerin kurulması imkânlarını yaratmaya çalışmaktadır.

Güney Yemen'deki Ulusal Kurtuluş Cephesinin iktidarda bulunan Marksist kanadından sonra Birleşik Arap Cumhuriyeti de Batı Almanya ile ilişkileri kesip, Demokratik Alman Cumhuriyeti ile ilişkiler kurmaya karar vermişlerdir.

Emperyalizmin iç çelişmeleri

Emperyalizm ile ezilen ve sömürülen halklar arasındaki çelişki gittikçe keskinleşirken, emperyalist ülkeler arasındaki ve emperyalist ülkeler içindeki burjuvazi ve proletarya arasındaki çelişkilerde de aynı gelişmeyi görüyoruz.

Anglo-Amerikan emperyalizmi ile Fransız tekellerinin dünyayı işbirliği yaparak sömürmelerini savunan Maurice Schumann'ın Fransa'nın yeni Dışişleri Bakanı olması emperyalistleri sevindirirken, sosyal-demokrat olmakla birlikte namuslu ve sosyalist ülkelerle iyi ilişkileri savunan Gustav Heinemann'ın Alman Cumhurbaşkanı olması onları tarifsiz kederlere atmıştır.

Heinemann, silâhsızlanmayı, iki Almanya'nın barış içinde birleşmesini, Federal Almanya'da düşünce özgürlüğünün gerçekleştirilmesini ve bunun için bir Komünist Partisinin kurulmasını savunmaktadır. Heinemann'ın, Federal Almanya Komünist Partisinin kurulabilmesi için, parti ileri gelenleri ile temas ettiği de bilinmektedir.

Öte yandan, İtalya'da Nenni yönetimindeki sosyal demokratların bir kısmının ihaneti devam ettirerek, komünist partisi ile işbirliğine karşı çıkması üzerine parti içinde bir çatlama tehlikesi doğmuştur. Bu çatlamanın gerçekleşmesi halinde İtalya'da yönetimi elinde bulunduran merkez-sol koalisyon çözülecek ve zaten aylardan beri devam eden grevler yüzünden büyük bir ekonomik bunalım içinde olan İtalya bir de siyasi buhranla karşı karşıya gelecektir.

İngiliz Veliâhtı Charles, binlerce figüran eşliğinde çevrilen Amerikan filmlerine taş çatlatır bir törenle Galler Prensi ilân edilirken, Gal milliyetçileri, bu palyaçoluğa bombalarla karşı çıktılar. Törenin yapıldığı 1 Temmuz arifesi ve sonrası, bütün Galler bölgesi bomba sesleri ile inledi. Böylelikle, «dünyada sonunda iki kral kalacak: biri iskambil kâğıtlarında, diğeri İngiltere'de» kehanetinin doğru çıkamayacağı belli olmağa başlamıştır.

Çağdaş dünyanın sosyal ve siyasi durumu bugün anti-emperyalist mücadelenin seviyesinin yükseltilmesine izin vermektedir. Emperyalizme karşı hücumları arttırarak kesinlikle haklıdan gelmek, saldırganlık ve savaş siyasetini iflâs ettirmek mümkündür. Bu amaçla ulaşmak için, her kıtada barış ve halkların güvenliği uğruna insanlığın sorunlarının çözümleriyle ilgilenen demokratik ve ilerici tüm güçlerin çabalarına ışık tutacak somut tedbir ve eylemler gereklidir.

Bu konferansta temsil edilen işçi ve komünist partileri, tarihi sorumluluklarının bilincinde olarak, dünyanın bütün komünistlerine, emperyalizmin bütün düşmanlarına, barış, özgürlük ve ilerleme için mücadele etmeye hazır olduklarını söyleyen tüm güçlere birlikte davranmayı önerirler.

1 — Eylem birliğinin ilk hedefi **kahraman Vietnam halkına en ileri desteği sağlamaktır.** Amerikan emperyalizminin müdahaleci kuvvetlerini Vietnam'dan çekmesini sağlamak, haksız yere bu ülkenin içişlerine karışmasını önlemek ve Vietnam halkının kendi sorunlarını çözmek haklarına saygı göstermesini sağlamak için, konferans, barış ve millî bağımsızlıktan yana herkesi çabalarını arttırmaya çağırır. Vatansız Vietnamlıların kesin zafere ulaşmaları halkların emperyalizme karşı mücadelelerinde önemli bir adımdır. Zafirin bir an önce gerçekleşmesini sağlamak için, bütün sosyalist ülkelerin, bütün komünist ve işçi partilerinin, bütün ilerici parti ve demokratik kitle örgütlerinin, tüm özgürlük ve barıştan yana güçlerin birlikte çabaları gereklidir. Konferans, Güney Vietnam Cumhuriyeti Geçici İhtilâl Hükümetinin kuruluşunu selâmlar. Bu olayda kahraman Vietnam halkının kurtuluş savaşının önemli bir başarısını görür. Paris görüşmelerinin, Güney Vietnam Millî Kurtuluş Cephesinin teklif ettiği, gerçekleşmesi mümkün on maddelik özülle, başarıya ulaşması için mücadeleye çağırır.

2 — Anti-emperyalist güçlerin birlikte eylemlerinin en önemli düğüm noktası dün olduğu gibi bugün de, insanlığı tehdit eden termonükleer bir savaşa ve sonucundaki büyük kitlelerin katledilmesine karşı evrensel barış için mücadeledir. Sosyalist ülkelerin, milletlerarası işçi sınıfının, millî bağımsızlık hareketlerinin, bütün barıştan yana hareket örgüt ve devletlerin çabalarını birleştirerek bu dünya savaşını önlenebilir.

Bütün halkların kendi sosyal, ekonomik, siyasi yönetim biçimlerini özgürce seçebilme haklarına ve bağımsızlık haklarına saygı, hakların eşitliği, küçük veya büyük her devletin toprak bütünlüğü, başka ülkelerin içişlerine karışmama, milletlerarası sorunların siyasi yollardan tartışılması sonuca bağlanması **İLKELELERİNİ** içeren sosyal sistemleri değişik devletlerin barış içinde bir arada yaşamaları görüşünün emperyalistlere kabul ettirilmesi mücadelesi, barışın korunmasına ayrılmaz şekilde bağlıdır.

Barış içinde birarada yaşama siyaseti, gelişme yolunda olan ülkelerin ekonomik ve sosyal sorunlarının olumlu yönde çözümünü sağlar.

Barış içinde birarada yaşama siyaseti, karşı-devrimci yönetimlerle dayanışma demek olmadığı gibi, ezilen halkların, —silâhlı veya silâhsız—, gerekli gördükleri bütün yollardan kurtuluşları için mücadele haklarını ortadan kaldırmaz. Her halkın, emperyalist saldırganlara karşı başka ülkelerden yardım alarak, silâhla kendini korumasının en doğal hakkı olduğu tartışma götürmez. Bu mücadele bütün halkların anti-emperyalist mücadelelerinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Barış içinde birarada yaşama siyaseti, emperyalizmin milletlerarası gerginliği arttırarak ve savaşlar çıkararak kendi iç çelişkilerinin hakkından gelme çabalarını engellemektedir. Bu siyaset ne bugünkü sosyal ve siyasi durumun muhafazası, ne de ideolojik mücadelenin zayıflaması demektir. Emperyalizme karşı sınıf mücadelesinin millî ve milletlerarası ölçülerde gelişmesini sağlamaktır. Kapitalist ülkelerdeki emekçilerin ve komünist partilerinin tekellerin iktidarına son vermek, gerçekten demokratik bir devlet yönetimini yerleştirmek, sosyalist iktidarı gerçekleştirmek için her türlü yola başvurarak kesin kararlı bir sınıf mücadelesini sürdürmeleri vazgeçilmez hak ve görevleridir. Bütün dünyanın komünistleri bu haklı mücadeleden sorumludurlar.

3 — Kitlelerin emperyalizme karşı mücadeleleri, barış içinde birarada yaşama siyasetinin başarıya ulaşmasının şartlarından biridir. Savaş kışkırtıcılarına, karşı devrimciere, silâh tekellerine yöneltilen bu siyaset, her türlü baskı ve sömürüye karşı sürdürülen devrimci mücadelelerin, bütün halkların dostluğunun, ekonomik, bilimsel, teknik ve diğer alanlarda işbirliğiyle, değişik sosyal sistemli ülkelerdeki sosyal ilerlemenin yararınadır.

Komünistler, milletlerarası gerginliği tehlikeli duruma sokmaya elverişli emperyalist çevrelerin soğuk savaş ortamına dönmeye yönelik her tegebbüsüne karşı mücadeleyi, ve halkların bugün en acil ihtiyaçlarından olan gerginliğin azalması için mücadeleyi görev bilirler.

Nükleer silâhlar yasaklandı

4 — Barışı korumak için en önemli görev nükleer silâhların yayılmasını önlemek ve nükleer silâhların çoğalmasına karşı anlaşmayı yürürlüğe sokmaktır. Anlaşmayı imzalayan komünist partileri nükleer silâhsızlanmayı sağlayacak tedbirler arasında nükleer silâh stoklarının tahribini öngörür. Aynı zamanda nükleer silâhların kanun dışı ilân edilmeleri, üretimlerinin ve her türlü deneylerinin durdurulmasının sağlanması gerekmektedir.

(Devamı gelecek sayıda)

Lin Piao'nun Raporu

(Orta sayfadan devam)

masında yalnızca bir defayla yetinilmemeli, bu, her yıl her ay, her gün tekrarlanmalıdır. Parti üyelerinin ve halkın, yanlış çizgileri ortaya çıktıkları anda eleştirilmesi ve bu yollara karşı direnmesi ve Partimizin, Başkan Mao tarafından çizilen doğru yolda daima zaferle ilerleyeceğini garanti altına almak ancak bu şekilde mümkün olacaktır.

Parti Tüzüğü'nün gözden geçirilmesi, Dokuzuncu Ulusal Parti Kongresi'nin gündeminde bulunan önemli bir maddedir. Merkez Komitesi, Tüzük tasarısını, görüşülmek üzere kongreye sunmuştur. Bu tasarı üzerinde, bütün Parti örgütü ve ülkenin her yanındaki devrimci yığınlar ortaklaşa çalışmışlardır. 1967 Kasımında, Başkan Mao'nun Parti'nin bütün temel örgütlerinin Parti tüzüğü'nün değiştirilmesine katılmalarını teklif etmesinden bu yana, Merkez Komitesine binlerce tasarı gönderilmiştir. Parti'nin Sekizinci Merkez Komitesi'nin İkinci Genişletilmiş Toplantısı; üzerinde bütün Parti'nin, bütün ordunun ve ülkedeki bütün devrimci kitlelerin heyecanlı tartışmalar açtığı Parti Tüzüğü'nü bu esaslara dayanarak yazmıştır. Yeni Parti Tüzüğü tasarısının, Başkan Mao'nun akıllı önderliğinin geniş kitlelerle birleşmesinin bir ürünü olduğunu söylemek mümkündür; bu tüzük, bütün Partinin, ordunun ve ülkenin her yanındaki devrimci kitlelerin isteklerini yansıtmakta ve Parti'nin her zaman bağlı kaldığı demokratik merkezîyetçilik ile yığın çizgisinin canlı bir örneğini teşkil etmektedir. Özellikle önemli olan husus, Parti Tüzüğü'nün Marksizm-Leninizm-Mao Tse-tung Düşünüşü'nün Parti'ye yol gösteren teorik temel olduğunu açık bir şekilde yeniden doğrulamış bulunmasıdır. Merkez Komitesi, yeni Parti Tüzüğü'nün Kongre tarafından görüşülüp kabul edilmesinden sonra, Partimizin, bu Tüzük hükümlerine uygun olarak, çok daha büyük, daha muhteşem ve daha doğru bir Parti olarak gelişeceğine inanmaktadır.

VII. Çin'in yabancı ülkelerle ilişkileri üzerine

Şimdi özellikle Çin'in dış ülkelerle olan ilişkilerini tartışmaya geçiyoruz.

Proleteryanın, ezilen insanların ve dünya uluslarının devrimci çabaları daima birbirlerine destek olur. Arnavutluk Emek Partisi tisi ve dünyanın gerçekten kardeş bütün öbür Marksist-Leninist Partiler ve örgütleri, geniş proletarya ve devrimci halk yığınları ve keza birçok dost ülkeler, örgütler ve kişiler ülkemizin Büyük Proleter Kültür Devrimini yürekle alkışlamışlar ve desteklemişlerdir. Başkan Mao ve Partinin Dokuzuncu Ulusal Kongresi adına, bu kişi ve örgütlere burada içten teşekkürlerimi iletirim. Çin Komünist Partisi ve Çin halkı olarak, proleter enternasyonalist görevlerimizi yerine getirmeye ve emperyalizme, modern revizyonizme ve her türlü gericiğe karşı büyük mücadeleyi sonuna kadar onunla birlikte yürütmeye yüzde yüz kararlı olduğumuza kesinlikle söz veriyoruz. Bugün dünyanın genel eğilimi hâlâ Başkan Mao'nun betimlediği şekildedir: «Her geçen gün düşman çürümekte iken bizim için işler günden güne iyileşmektedir.» Bir yandan, dünya proleteryanının ve çeşitli ülkelerin halklarının devrimci hareket-

leri dinç bir şekilde ilerlemektedir. Güney Vietnam, Laos, Tayland, Burma, Malaya, Endonezya, Hindistan, Filistin halklarının ve Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın diğer ülke bölgeleri halklarının silâhlı mücadeleleri durmadan güçlenmektedir. «Siyasal güç, silâhın namlusundan çıkar» gerçeği, gittikçe genişleyen ezilmiş halk kitleleri ve ulusları tarafından anlaşılmalıdır. Kapitalizmin «kaleleri» olan Japonya, Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da görülmemiş büyüklükte, devasa devrimci hareketler patlak vermiştir. Gitgide daha çok insan uyanıyor. Gerçekte kardeş Marksist-Leninist Partiler ve örgütler Marksizm-Leninizmi ülkelerindeki somut devrim pratiği ile birleştirme yolunda yürürken durmadan büyüyorlar. Öte yandan, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet revizyonist Sosyal - emperyalizmi siyasal ve ekonomik bunalımlara yuvarlanıyor, gerek içeride, gerek dışarda güçlüklerle karşı-karşıya kalıyor ve kendilerini bir çıkmazın içinde buluyorlar. Birbirleriyle işbirliği yaparken, aynı zamanda da, dünyayı yeniden bölmek gibi boş bir çaba uğruna birbirleriyle çekişiyorlar. Çin'e karşı, komünizme karşı ve halka karşı çıkmakta ve ulusal kurtuluş savaşlarını bastırmakta, saldırgan savaşlar çıkarmakta, işbirliği halinde ve tam bir âhenkle çalışmaktadırlar. Birbirlerine karşı entrikalar çevirmekte ve hammadeler, pazarlar, kendilerine bağlı yerler, önemli stratejik noktalar ve etki alanları uğruna harcadıkları çabalar içinde boğulmaktadırlar. Her iki ülke de, kendi isteklerini gerçekleştirmek için silâhlanmayı ve savaş hazırlıklarını arttırmaktadırlar.

Lenin şuna işaret etmiştir: Emperyalizm savaş demektir. «Böyle bir ekonomik sistem de üretim araçlarında özel mülkiyet var olduğu sürece emperyalist savaşlardan kesinlikle kaçınılmaz» (Lenin, Toplu Eserleri, Çin Baskısı, Cilt 22, s. 182.) Lenin şunları da belirtmiştir: «Emperyalist savaş sosyalist devrimin arifesidir.» (Lenin, Toplu Eserleri Çin Baskısı, Cilt 25, s. 349.) Lenin'in bu bilimsel tezleri hiçbir şekilde eskimiş değildir.

Başkan Mao, yakın bir zaman önce şunları söylemiştir: «Bir dünya savaşının konusuna olsa olsa iki olasılık bulunmaktadır. Birincisi savaşın devrimci yol açması, ikincisi ise devrimin savaşla önlemesi». Bunun nedeni, bugün dünyada dört belibli çelişkinin bulunmasıdır: Bir yanda ezilen uluslarla, öte yandan emperyalizm ve sosyal emperyalizm arasındaki çelişki; kapitalist ve revizyonist ülkelerde proleterya ve burjuvazi arasındaki çelişki emperyalist ve sosyal emperyalist ülkeler arasındaki çelişki; emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişki; bir yanda sosyalist ülkeler, öte yanda emperyalizm ve sosyal emperyalizm arasındaki çelişki. Bu çelişkilerin varlığının ve gelişmesinin devrimci yol açması kaçınılmazdır. Birinci ve İkinci Dünya savaşlarının tarihi tecrübelerine dayanarak, emperyalistler, revizyonistler ve gericiler üçüncü bir dünya savaşını çıkarttıkları takdirde, bunun sadece bu çelişkilerin gelişmesini hızlandıracağı ve dünya halklarının bir devrim için ayaklanmasına yardım edeceği ve emperyalistler, revizyonistler ve gericiler takımını mezarlarına göndereceği kesinlikle söylenebilir.

Başkan Mao, bize öğretiyor ki: «Bütün gericiler, kağıttan kaplanlardır.» «Stratejik olarak bütün düşmanlarımızı küçük görmeli.

fakat taktik olarak onları ciddiye almamız.» Başkan Mao tarafından ortaya konulan bu büyük gerçek bütün dünya halkının devrimci militanlığını yükseltmekte ve emperyalizme revizyonizme ve her türlü gericiğe karşı mücadelemizde bizi zaferden zafere götürmektedir.

Amerikan emperyalizminin kağıttan bir kaplan olarak niteliği, bütün dünyanın her yerindeki halklar tarafından çoktandır açıkça gösterilmektedir. Bütün dünya halkının en azılı düşmanı olan Amerikan emperyalizmi, her geçen gün tepeden biraz daha fazla düşmektedir. Göreve geldiğindenberi Nixon ümitsiz bir kargaşalık gözümlemeyen bir ekonomik bunalım, ülkedeki ve dünyanın bütün diğer yerlerindeki insanların güçlü bir direnişi ile karşı karşıya kaldığı ve emperyalist ülkelerin gözülmesi ve Amerikan emperyalizminin sopsasının gittikçe daha az etkili bir hale geldiği bir belâ içindedir. Bu sorunlara bir çözüm askeri harcamaları yıldan yıla artmaktadır. Yolu bulamayan Nixon'un da selefleri gibi, ikil bir karşı-devrimci taktik uygulamaktan, gittikçe genişleyen bir silâhlanmaya girişip, savaş hazırlıklarını büyütürken, aynı zamanda sahte bir «barışsever» tavır takınmaktan başka çaresi yoktur. Birleşik Amerika'nın askeri harcamaları yıldan yıla artmaktadır. Taiwan'daki topraklarımız hâlâ Amerikan emperyalistlerinin işgali altındadır. Amerikan emperyalistleri, birçok ülkeye saldırgan birlikler göndermişler ve dünyanın çeşitli yerlerinde yüzlerce ve yüzlerce üs ve askeri tesisler kurmuşlardır. Pek çok uçak ve silâh nükleer bomba ve füze yapmışlardır. Bütün bunlar ne içindir? Halkı korkutmak, ezmek, biçmek ve dünyayı egemenlikleri altına almak için. Böyle yapmakla onlar devamlı olarak kendilerini her yerde halkın düşmanı yapmakta ve dünyanın her yanındaki geniş proleter kitleler ve halklar tarafından çevrilmiş ve sıkıştırılıyor bulmaktadırlar. Bunun ise, dünyanın her yanında, daha da geniş ölçüde devrimlere, yol açacağı şüphesizdir.

Sovyet revizyonist dönemi de bir kağıttan kaplandır. O da, sosyal-emperyalist yanlarını gittikçe daha açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Krüçev revizyonizmi daha henüz başlarken, Başkan Mao, modern revizyonizmin dünya devrimci davasına ne kadar ciddi zarar vereceğini önceden görmüştü. Başkan Mao merkezinde Sovyet revizyonizminin bulunduğu modern revizyonizme karşı teorik ve siyasal alanlarda büyük Marksist-Leninist Yoldaş Enver Hoca'nın önderliğindeki Arnavutluk İşçi Partisi ve dünyanın gerçek Marksist-Leninistleri ile birlikte yapılan kararlı mücadele bütün Parti'ye önderlik etti. Bu, bütün dünya halklarının gerçek Marksizm-Leninizmi sahte Marksizm-Leninizmden ve gerçek sosyalizmi sahte sosyalizmden nasıl ayıracağını mücadele içinde giderek öğrenme müktedir kılımsı ve Krüçev revizyonizmini iflâs ettirmiştir. Aynı zamanda, Başkan Mao, Liu Shao-chi'nin emperyalizme teslim olma çizgisinin, revizyonizmin, gericiğin ve çeşitli ülkelerdeki devrim hareketlerinin bastırılmasının kararlı bir şekilde yenilmesinde ve Liu Shao-Chi'nin karşı-devrimci kılığının yok edilmesinde de Parti'ye önderlik etmiştir. Bütün bunlar, Partimizin uluslararası proleter devrimin yerine getirilmesi gerçevesi içinde yapılmıştır.

(Devamı gelecek sayıda)

Rabak'ta işverene ve oportünist sendikacılığa karşı ZAFER DEVRİMCİ İŞÇİNİN!

Bu yazı, işçi sınıfı hareketine musallat olmuş sendika ağalarından birinin gerçek kimliğinin belirtilmesi bakımından ilginçtir. Bine yakın işçinin çalıştığı Rabak'taki devrimci işçilerle birlikte arkadaşımız Halis Özkan tarafından hazırlanmıştır.

Amerikan tipi sendikacılığın alabildiğine geliştiği bir ortamda, bu tip sendikacılığın başarılı örneklerini veren TÜRK-İŞ'e, alternatif olarak kurulan DİSK, kuruluşundan bu yana takip ettiği çizgi ile gerçek devrimci niteliğe kavuşma çabaları bir yana: oportünist sendikacıların elinde, giderek patron sendikacılığı hüviyetine bürünmüştür.

Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşlarının bulunduğu Zonguldak, Karabük, Ereğli ve Kırıkkale'de en ufak bir direnme gösterilmeden, toplu-ış sözleşmeleri Amerikan tipi sendikacılarca devredilmiştir.

Karabük Demir-Çelik işletmelerinde çalışan 12.000 işçinin %85 inden daha fazlası DİSK'e bağlı ve DİSK'in en büyük bölümünü meydana getiren Maden-İş'e kayıtlı iken, toplu-ış sözleşmesi yetkisi Amerikan tipi bir sendika olan Çelik-İş Sendikasına devredilmiştir. Karabük Cumhuriyet Savcılığının yaptığı tahkikat sonucunda Çelik-İş sendikasının sahte imzalar kullandığı ve Demir-Çelik işletmelerinde çalışmayan kimilerinin kayıtlı olduğu tespit edilmiş ve durum Maden-İş Sendikasına resmî bir yazıyla duyurulmuştur. Bu durum karşısında Maden-İş ge-

rekli çabayı göstermekten çok uzak kalmış, işçilerin bütün çabalarına rağmen Çelik-İş'le uzlaşmıştır. Buna rağmen işçiler kendi aralarında «Mücadele Komitesi» kurmuşlar ve bir ay gibi kısa bir müddet zarfında 3.000 Demir çelik işçisini Maden-İş Sendikasına kaydetmişlerdir. Komite çalışmalarının kısa zamanda başarılı sonuçlar alması, işletmeyi ve Çelik-İş Sendikasını korkutmuş komite üyelerinin işten atılması için faaliyete geçirmiştir. Bir iki tertip sonucunda komitenin başkanı Bekir Belovacık'ın işten atılmıştır. Maden-İş Sendikası bütün bu olaylara seyirci kalmış, Bekir Belovacık'ın Karabükte kalmaması için ellerinden geleni yapmışlardır. Karabük'te kalan Komite üyeleri de Maden-İş Sendikasıyla istenmeyen adam ilan edilmişlerdir. Bu olayların nedeni sorulduğunda Kemal Türkler «Bizim sendikada kafası çalışanlara ve aşırı solculara yer yoktur» demiştir.

Daha sonra, İstanbul'da Singer işçilerinin başlattığı fiili durum ve grevde Maden-İş Sendikası finans-kapitalin sözcülüğünü yapan bildiriler dağıtarak gerçek yüzünü göstermiştir. Dağıtılan bildirilerde işçilere hitaben «Sizler ne kadar çok çalışırsanız, patron o kadar çok kazanır.

Patron çok kazandıkça sizlere daha çok ücret öder.» gibisinde lâflar ediyordu.

Son olarak da; Rabak işçilerine yine Kemal Türkler tarafından tezgâhlanan oyun devrimci Rabak işçisine anlaşılmalı ve ihaneti bir şamar gibi suratına vurulmuştur.

15.2.1969 günü ilk hazırlıkları yapılan Rabak Bakır Kablo işletmeleri ile Maden-İş Sendikası arasında başlatılan toplu-ış sözleşmesi, araya giren Metal-İş Sendikası tarafından 45 gün ertelenmiştir.

1.3.1969 günü yeniden başlayan görüşmelerde Rabak İşvereni işçilerin bütün isteklerine sırt çevirmiştir. Patronun ters tutumu meselenin iki defa uzlaştırma kuruluna gitmesine sebep olmuştur. Uzlaştırma kurulundan çıkan son karar işçileri harekete geçirmiş, toplanan işçiler greve gidilmesini kararlaştırmışlardır. Bu arada uzlaştırma kurulundan çıkan karar, bir bildiri halinde basılarak fabrikada işçilere dağıtılmıştır. Bütün bildirileri parçalayan işçiler, parçalarını patronun suratına fırlatmıştır. Neye uğradığını şaşırarak Rabak işvereni derhal Maden-İş Sendikasıyla temasa geçip uzlaşma yollarını aramıştır. Sendika-Patron görüşmeleri yapıırken diğer tarafta işçiler fiili bir durum yaratmak için hazırlık yapmaktadırlar. Durumun bu merkeze gelmesi Maden-İş yetkilerini korkutmuş ve 16.6.1969 günü Hülya Düğün Salonunda bütün işçilerin katılacağı bir toplantı düzenlemişlerdir.

Toplantıya bütün işçiler katılmıştır. Kemal Türkler başkanlık yapmaktadır. Patronun son kararını işçilere bildirir, bir konuşma yapar. İşçiler bu karara kesinlikle karşı çıkarlar. Ya istediklerini alacaklar, yahut da Grev yapılacaktır. Durum oylemeye konuyor. Oylama neticesi, işçilerin zaferini ilân ediyor. Grev yapılacaktır. Oylamadan sonra söz alan işyeri baş temsilcisi; «Biz tekliflerimizin hiçbirinden vazgeçmeyeceğiz. Ya işveren bu teklifleri kabul eder yahut da grev yaparız. Maden-İş Sendikası ister bize para yardımı yapar, isterse yapmaz. Onların bu tutumu bizi hiç bir surette etkilemeyecektir.» İşyeri baş temsilcisinin konuşması büyük bir coşkunlıkla alkışlandı. Bu konuda söz alan 22 işçi bütün güçleriyle işyeri baş temsilcisini destekleyeceklerini söylüyor. Toplantının kapanış konuşmasını yapan Kemal Türkler'in tutumu ilginçtir. Kemal Türkler işçilerin aldığı grev kararından paçayı sıyrılmaya çalışmaktadır. Kürsüden işçilere şu teklifte bulunuyor. «Baş temsilciniz sendikadan yardım almanız da grevde kararlı olduğunuzu bildirdi. Ben bu konuyu oyluyorum. Sendika yardım etmese de grev yapacak olanlar ellerini kaldırsınlar.» Bu oylamada da «GREV» kararı oy birliğiyle alındı. Ve toplantı zaptına geçti. Ancak durumdan şüphelenen arkadaşların harekete geçmesiyle işyeri baş temsilcisi tekrar söz aldı. Kemal Türkler'e şu soru yöneltildi: «Bizlerden grev fonu olarak kesilen paralar nerelere harcandı da bizlere grev fonundan yardım yapılmayacak?»

sosyalist literatürde terimler ve kavramlar

MANİFAKTÜR : Feodal düzende, sanayi karşılığı olan zanaat üretimini zanaatçı loncaları düzenliyordu. Sanayide kapitalist üretimin ilk evresi kooperasyonlar yani daha geniş çapta loncalar oldu. Kooperasyonlarda, artık ücretli işçi haline gelmiş olan üreticiler kendi hesaplarına değil, kapitalist hesabına çalışır ve hepsi aynı işi görürler. Kooperasyonlardan manifaktüre geçilir. Manifaktürde çalışan işçiler arasında iş bölümü vardır. Kapitalist, ya, çeşitli zanaatçıları bir metan imali için (örneğin arabaya yapımı için) bir araya toplar ya da aynı zanaat kolundan üreticileri bir araya toplayarak bunlar arasında bir iş-bölümü meydana getirir. Yani, burada, her bir işçi, evvelce tamamını yaptığı işin şimdi ancak bir kısmını yapar. İşçiler uzmanlaşır ve parça işçisi haline gelirler. Beri yandan âletlerde de örgütlenme meydana gelir... Üretilen meta manifaktürde çalışan üreticilerin tümünün kolektif emeğini ürünüdür.

Başlangıçta üreticiler, kâd'lerine ham madde ve âlet sağlayan kapitalist (çoğunlukla tacir ve tefeciler) hesabına atelyelerde değil kendi evlerinde çalışıyorlardı. Bunlara dağınık manifaktürler deniyordu.

Başka halde ise işveren gerekli âletleri ham, maddeleri satın alarak birçok ücretli çalıştırdığı geniş atelyeleri kuruyordu. Bunlara da bir merkezde toplanmış manifaktür deniyordu.

Manifaktür, emeğin ve üretim giderlerinin tasarrufunu sağlayarak, verimliliği artırarak kapitalist iş-verenin zenginliğini yaratıyordu.

Manifaktür iş-bölümünün olumlu yanı verimin artması, olumsuz yanı ise çalışanların otomatlaşması, kişiliğinin sakatlanmasıdır.

Kapitalist toplum ile ilgili notlar

Manifaktür kol emeği ile kafa emeğinin birbirinden ayrılmasına sebep olur ve bu ayrılış bütün kapitalist düzen boyunca artarak devam eder. Kapitalist kafa emekçileri kadrosuna imtiyaz tanıyarak ve kafa emekçilerinin yetişmesine özen göstererek üretimin bu birbirini tamamlayan ve çıkarları bağlı olan iki unsurunu karşı karşıya getirir, zıtlastırır.

SANAYİ DEVRİMİNİN BAŞLANGICI — MANİFAKTÜRDEN FABRİKAYA GEÇİŞ

Manifaktür piyasanın artan ihtiyacını karşılayamıyordu, daha fazla, dolayısıyla daha seri üretim gerekliydi.

Manifaktür işçinin teknik maharetine dayanıyordu. Uzman işçi sömürünün artmasına karşı direnebiliyordu. Makina ise bunlara cevap veriyor, çare buluyordu.

Ayrıca, manifaktür uzmanlaşmış işlemler sayesinde otomatikleşmiş, makina imali için birçok gerekli parçaları yapabilecek hale gelmişti.

Böylece, buhar makinasının keşfi, birbirini izleyen ve hepsi birbirinden önemli buluşlar ve teknik ilerlemeler manifaktürden fabrikaya geçişi yani sanayi devrimini gerçekleştirdi. «âlet, işçinin elini terkederek kendisine muntazam ve otomatik bir hareket veren makina ile birleşmiş, bir bütün haline gelmiştir.»

«Demek oluyor ki makina tezgâhı, gereken hareket kendisine verilince, eskiden işçinin, benzer âletlerle yaptığı işi aynen yapan mekanizmadır» (Kapital).

DÜZELTME

Dergimizin geçen sayısının 12. sayfasındaki «TİP içinde devrimci mücadeleyi güçlendirelim» başlıklı yazının 3. sütununun sondan 7. paragrafındaki «Kemalist ilçe yönetim kurulu», «Karabük ilçe yönetim kurulu» olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

Oportünist yöneticiler İlçede barınamaz

TİP Beşiktaş İlçesi Yönetim Kurulunun top-
tan istifası karşısında, partililer yönetime fiilen
el koydular. Y. Kurulunun giderayak devrimcileri
Haysiyet/ Divanlarına sevketmesi oportünizmin
tipik bir örneğidir. Bu yolla devrimcilerin kon-
grelerde üyeliklerini kabul etmeyecekler, onlara
söz vermeyeceklerdir.

18 Temmuz Cuma gecesi ilçede toplanan üye-
ler partinin son durumunu tartışıyorlardı. Bu
sırada içeriye İl Başkanı Şaban Yıldız, İl Yöne-
tim Kurulundan Fuat Toprakoğlu, Sina Pamuk-
çu girdiler. Üyelere İl Yönetim Kurulu kararını
bildirerek, yeni bir müteğebbis heyet kurulacağı-
nı, bunun için üyelerin fikrini alacaklarını söy-
lediler. Beşiktaş'a üye olmayanların da salonu
terketmelerini istediler. Bunun üzerine üyeler
hep birden itiraz ettiler.

İşçi Özer Yıldızbakan, «Biz gerçek işçiler,
devrimci teoriyi kavriyoruz. Sizin sahte sosyaliz-
miniz artık sökmüyor. Hepinizi devireceğiz. Bizi
uyutuyorsunuz. Kararı biz vereceğiz» diyerek
haykırdı.

Terzi Nurettin Yakar da «Bize hesap verin.
Hafta'ardır ilçe kapalı, neredesiniz? Kimi Onur
Kuruluna veriyorsunuz. Burada biz yani devrimci
üyeler karar sahibiyiz» diyordu.

Halil Oyman «Partinin en eski üyesiyim. Ki-
mi nereden atacaksınız. Hepinizin ne olduğu artık
ortaya çıktı.»

Hep birlikte İl Başkanına «Konuş, konuş.
Derdin ne söyle bakalım» diye söz verdiler.

İl Başkanı «Gizlilik kararı var» diyordu.
«Kararımız tartışılmaz» diyordu.

Üyeler sordular; «bu toplantıyı biz kendi ara-
mızda düzenledik. Siz bizim kongre isteğimizi
görüştünüz mü?»

Cevap: «Evet, MYK. bunu reddetti» oldu.
«Peki bu toplantıya 25-30 üye katıldık. Onu da
biz sağladık. Siz Beşiktaş ilçesi üyelerine toplantıyı
bildirdiniz mi?» sorusuna da cevap: «Biz iste-
diğimizizi bildiririz» oldu.

Hep birlikte üyeler bu cevaplara karşı çık-
tılar. Oportünizmin girkin yüzü ilçeye açığa çıkı-
yordu. İl Başkanı «Önümüzde seçim var. Üyeler
bunu düşünmeli» diyordu.

Osman Fuad «Üst örgen kararlarına karşı
çıkılmaz, bunlar tartışılmaz» diyerek, külhanbeyi
pozlar veriyordu. Çare yoktu. Üyelerden biri fır-
ladı; «Arkadaşlar bu parti, merkezi demokratik-
tir. Tabanın görüşlerini almadan karar verile-
mez. Faşist partilerde ancak bu tür mekanizma-
işler. Biz demokratik bir parti isteriz. Yönetici-
lerin keyfi davranışı olamaz.»

Tartışma gittikçe uzadı. En sonunda İl Baş-
kanı «Sizi polis marifetile buradan attırırım» di-
yerek kimlerle işbirliği yaptığını ilân etti. Üyeler,
«Çağır, çağır da, masum yüzünün açık ifadesi
bir iyice ortaya çıksın» dediler.

Tehditler netice vermeyince salonu kendileri
terkederken gitti oportünistler. Hem de «kaçma,
otur, hesap ver» diyenlere dönüp bakmadan.

Ardından tekrar üyeler partilerinin durum-
nu tartışmaya geçtiler. O sırada içeriye İl Yöne-
tim Kurulundan A. Cemgil ve Üsküdar İlçesi
Başkanı İlhan Özden ve arkadaşları girdiler. On-
lara yer verildi. A. Cemgil oturur oturmaz baktı
ki beklediği kimseler yok; derhal kalktı, ardına
bakmadan gitti. Bu olaylar partinin içinde bu-
lunduğu durumu gösteren, ders alınması gereken
sahnelerdir.

Üsküdar İlçesinden gelen arkadaşlara da,
üyeler kısaca durumu izah ettiler. Parti içinde
oportünizme karşı mücadeleyi birlikte yürütmeli-
yiz diyerek onları da saflarına çağırıyorlardı.

Üsküdar'dan Mehmet Güldal uzlaştırıcı bir
konuşmayla, parti disiplini, sınıf esasına göre
parti, kavramlarını, açıklamaya kalktı. Ancak
sözleri protestolarla kesildi. Tekrar sözü devrimci-
ler aldılar.

Yeniden, savundukları ilkeleri açıkladılar:
● Partide sosyalizmin bilimi egemen olmalı-
dır. Bu amaçla teorik eğitim yapılmalı, dünya
devrimci mücadelesi öğrenilmelidir.

● Bilimsel sosyalizmin emrettiği, yarı-ba-
ğımlı, yarı-feodal olan ülkemizde milli-demokratik
devrim stratejisi uygulanmalıdır.

● Partide merkezîyetçilik değil, demokratik
merkezîyetçilik uygulanmalıdır.

● Üçüncü olağanüstü kongre kararları uy-
gulanmalıdır.

Bu soruya feci halde bozulan Kemal Türkler, bu
paraların liks Avrupa seyahatlerinde ve yurt-içi
turistik gezilerde yenildiğini unutmamıştı. Ve-
recek cevap bulamadı. Hele uyanık ve devrimci
Rabak işçisinin aleyhinde yaptığı terahürata hiç
dayanamaz olmuş «YUH» sesleri arasında salon-
dan kaçmıştı.

İşçilerin kesin kararlılığı karşısında patron,
isteklerin tümünü kabul etti. Böylece devrimci
işçiler işçi sınıfı hareketine musallat olmuş, onu
saptırmak için bütün gücüyle çalışan çıkarıcılara
karşı da bir zafer kazanmışlardır. Bu zaferin
değeri büyüktür. Büyüktür, çünkü adını devrimci
sendika koyanlara karşı, sendikacının devrimci-
liğini de yüceltmişlerdir. Öyle ki, hedeflerinin,
kendisi sendikal örgütlerine sızmış patronlarla uz-
laşma halinde olan sendika ağalarına karşı mü-
cadele etmeyi de bilerek.

Rabak devrimci işçilerinin mücadelesi ergeç
Türkiye'deki bütün işçilerin kavrayacağı bir ger-
çektir. İşçiler, bir yandan sendikal mücadelele-
rindeki uzlaşıcılara saptırmalara ve çıkarıcılara
karşı duracaklar, öte yandan kendi siyasal ör-
gütlerinde, kendilerini temsil etmek iddiasında
olan aynı tip sendikacılara karşı da mücadele
edeceklerdir. Devrimcilere düşen görev işçilerin
demokratik direnme hareketlerine katılmak, bu
hareketleri satmak isteyen sarı sendikacılara
karşı mücadele etmek ve onların gerçek yüzleri-
ni açığa çıkarmaktır. Dahası işçi sınıfının eko-
nomik mücadelesini siyasal mücadeleye yönelt-
mektir. Bu; emperyalizme, işbirliğine ve feo-
dal ağalara karşı bütün halkımızın milli demok-
ratik devrim mücadelesi için zorunludur. İşçi sı-
nıfı ancak bu mücadeleler içerisinde yoğrularak
devrimin temel gücünü teşkil edecektir.

İşçiler direndi

İstanbul'da Ünal Kardeşler adındaki müte-
ahhit yanında çalışan seksenbeş işçi, üç aydır üç-
retlerini alamadıklarından topluca greve gittiler.
İstanbul Belediyesine ait kanalizasyon ve yol iş-
lerinde çalışan işçiler parasızlıktan açlıkla pen-
celeştiler.

Yapı İşçileri Sendikası Başkanı İsmet De-
mir bu işçilerin direnişlerini desteklemiştir. İş-
veren, belediye ile olan ilişkilerini bozmamak
çin, işçilere ücretlerini ödeyemediğini bildirmiş-
ti.

Sendikaya müracaat eden işçilerle birlikte
hemen harekete geçen başkan Demir, Öğrencilerle
de bağ kurdu. Ertesi günü belediye önünde
seksenbeş işçi ve onları destekleyen öğrenciler
hazırdılar. Belediyede ilgili yerlere durum bildi-
rildi. İşçiler açtı. Kanunsuz olarak işçi ücret-
lerini gasbeden işverene karşı her türlü yolla,

ÇAĞRI

18 Temmuz Cuma günü ilçemizde top-
lanan Proleter sosyalistlerini,
● Bütün Beşiktaş üyelerini,
● İstanbul İl ve İlçe yöneticilerini,
● Bütün dürüst partili kardeşlerimizi,
25 Temmuz Cuma günü saat 20.00 de ya-
pacağımız ortak toplantıya çağırırız.
Toplantıda partimizin genel ve acil
meselelerini birlikte tartışacağız.
TİP Beşiktaş Devrimci Grubu

● İlçe ve illerde kongreler yapılmalıdır.
Ancak bu ilkeler etrafında birlik sağlanabi-
lir. Oportünizmle birlik olmak onunla uzlaşmak
demektir.

Yine devrimciler bütün Türkiye'de oportü-
nizm'in adı oyunlarının açığa çıktığını bildirerek,
proleter devrimcileri ve bütün dürüst, çilekeş
partilileri mücadeleye çağırıyorlar.

Üsküdar ilçesinden bütün işçisi Rıza Arka-
daş, Aybar ve Aren kılığını suçlamıştır. Onların
bilimsel sosyalizminin sahte olduğunu belirterek
«gençlerin yürüttüğü mücadele bizi uyardı» de-
miştir.

«Kongreler yapılsın. Gerçek devrimci aydın-
lar, gerçek işçiler, yoksul köylüler yönetime gel-
sinler, partimiz devrimci mücadeleyi o zaman
yürütür. Bugün baştaki klikler bizi saptırmak ist-
iyorlar, feodal kalıpların güçlülüğünü, emper-
yalizmin kovulmadan sosyalizmin kurulamayacağı
gerçeğini inkâr ediyorlar. Kardeşlerim, bun-
lara karşı omuz omuza mücadele edelim» çağrı-
sını yapmıştır.

Oportünizmle mücadele İstanbul'da böyle
yıkılıyor. Gerçek işçilerin devrimci teoriyi kavra-
dıklarında oportünizme tepkileri sert oluyor. Sa-
rı sendikacıların işçilik hikâyesi artık sökmüyor.
Sözde aydınların da, teori düşmanlığı sökmüyor.

Kartal'da, Zeytinburnu'nda, Bakırköy'de, Be-
şiktaş'ta, Beykoz'da eğitim çalışmaları yapılıyor.
Çğ gibi gelişen devrimci hareket, partiye dina-
mizmini de getiriyor. İlçeden ilçeye mücadele
sığıyor.

Kahrolsun sosyalizmin düşmanı oportünizm.
Yaşasın proleter sosyalizmi.

AŞIK HÜSEYİN ÇIRAKMAN'ın

5. Kitabı çıktı

Hoş geldiniz erenler

Fiati 250 kuruş

Adres: PK 100 Cebeci - Ankara

demokratik direnmelerini sürdüreceklerini bil-
dirdiler. Belediye önünde topluca bekleyerek, pa-
raların işverene değil, kendilerine verilmesini ist-
ediler.

Belediye, işçileri haklı bularak işvereni uyar-
dı. İşveren de ücretleri ödemek zorunda kaldı.
İşçilerin çoğunluğu Karadenizliydi. Mem-
leketlerinde topraklar kendilerine yetmiyordu.
Tefecilerin zulmü altında inliyorlardı. Bu yüzden
borçlanıyor ve borçlarını, ancak böyle mevsim-
lik olarak çalışarak kapatabiliyorlardı.

Bu durumu öğrenen gençler, işçilere genç-
lik hareketlerinin hedeflerini anlattılar. Türkiye'
nin demokratik bir ülke olmadan bu sömürül-
den, tefecilikten kurtuluş olmadığını söylediler.
Amerikan emperyalizmine karşı mücadelelerini
anlattılar. İşçiler gençleri ilgiyle dinlediler.
Gençlerin getirdikleri İşçi-Köylü gazetesine abo-
ne oldular.

Gençlerin yürüttükleri mücadeleyi takip et-
tiklerini söylediler. «Başka devletlerin, Ameri-
ka'nın emrinde bir devlet olmayı istemiyoruz»
dediler.

Gençler ve Yapı İşçileri Sendikası her zaman
işçilerle birlikte mücadele edeceklerini bildirdi-
ler. İşçiler de aldıkları gazeteleri köylerine ulaştır-
acaklarını söyleyerek, mücadeleye etmeden hak-
larının elde edilemeyeceğini öğrendiler.

Bu olay henüz demokratik hakları uğruna
mücadeleye geçen işçilerin Milli-Demokratik mü-
cadeleye nasıl kazanılacağı konusunda devrimci-
lere bir örnek olmalıdır.

AÇIKLAMA

Chaliand'ın «Filistin Mukavemeti» inceleme-
röportajının sonunu, münderecatımızın çoklu-
ğundan ötürü bu hafta koyamadık. Okurlarımız-
dan özür dileriz.

Aren oportünizminin niteliği

Mahir Çayan

TİP Üyesi Çankaya

«Öte yandan Sadun Aren ve Fatma Hikmet İşmen arkadaşlarımız gene son günlerde Zonguldak ve Karadeniz Ereğlisine gitmiş oralarda partili arkadaşlar ve emekçilerle görüşmüşler, çeşitli sorulara cevap vermişler ve teşkilâtın sorunları üzerine bilgi edinmişlerdir.» (Emek, 14 Temmuz 1969. Sayı 6)

Oportünizm çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar.

Oportünizmin kılığını o ülkenin ekonomik ve sosyal bünyesi, gelişme derecesi - gelişme derecesiyle kopmaz bağları olan - proleteryanın politik bilinç ve örgütlenme düzeyi, dolayısıyla ülkenin içinde bulunduğu devrim aşamasının niteliği belirler.

Kısaca özetlenirse, ülkedeki hakim ve tali çelişkilere göre oportünizm biçimlenir, kılık kıyafetini ayarlar.

Sosyalizme geçmiş olan bir ülkede antagonist çelişkiler - uzlaşmaz çıkar çelişkileri geniş ölçüde çözümlenmiş olacağı için, çelişkilerinin niteliği antagonist olmayan, sınıflı topluma özgü olmayan «uzlaşabilir» çelişkiler biçimindedir. Burada oportünizmin amacı «uzlaşabilir çıkar çelişkilerinin», «uzlaşmaz çıkar çelişkileri» haline getirmektir. Bunu başarmak için de sinsi girişimlerde bulunur, sürekli pusuda uygun ortam bekler.

Sosyalist olmayan ülkelerde ise oportünizm mücadelenin içinde bulunduğu aşamalara göre değişik giysiler ile karşımıza çıkar.

Sanayi devrimini tamamlamış, politik bilinci gelişmiş çok güçlü proleterya sınıfına sahip bir ülkede oportünizm, karşı güçleri büyütme, kendi olanak ve gereçlerini olduğundan daha aşağıda değerlendirerek, vurulması gereken yerde vurmamak, beklemektir. Burjuva parlamentarizminin devamlı bir denge unsuru olmaktır.

Bizim gibi millî demokratik devrim aşaması içinde bulunan yarı sömürge ve yarı feodal bir ülkede ise oportünizm ya «devrim düz bir hat izlemek zorundadır», diyerek yanına alabileceği, tarafsızlaştırılabileceği güçleri karşıya iter, Temel çelişki-tali çelişki ayrımını gözden uzak tutar veya tali çelişkiyi temel çelişki kabul eder. İşçi sınıfı ile çelişkisi olan tüm sınıf ve tabakalara karşı, bir kördüğüsüne kalkar. Mao Tse-Tung'un deyişi ile «balığı derin sulara, serçeleri de sık ağaçlıklara sürdüğü gibi, o, milyonlarca kişiyi milyonlar üstüne ve kudretli bir orduyu düşmanın üzerine sürerek kırar, ki düşman şüphesiz bunu alkışlar. «Ya da belli bir süre için bile olsa işçi sınıfına politik bilinç verme ve örgütlenme sorunlarını ihmal eder, gereken gayreti göstermez veya geçici güçlüklerin yanlış bir analizle korku vs. nedeni ile karşı-devrim safalarını olduğundan güçlü, kendi güçlerini olduğundan zayıf değerlendirerek millî kurtuluş mücadelesinde pasif kalır veyahut millî kurtuluş mücadelesinde millîci sınıflarla olan tali çelişkisini unutup onları denetim altında tutmaz.

Bazan iki tip oportünizm ülkemizde olduğu gibi iç içe girer. Sosyalist olduğuna söyleyen bir hizip, aynı anda hem sol, hem de sağ oportünizm içinde olabilir.

Kabaca —ana hatları ile— gelişmiş kapitalist, sosyalist ve geri kalmış ülkelerdeki devrim süresi içindeki oportünizmin belirgin niteliklerini belirttikten sonra, gelelim oportüniz-

min genel, değişmez karakterine; hangi devrim sürecinde olursa olsun, hangi kılığa bürünürse bürünsün oportünizmin değişmez özelliği ideolojik mücadeleden kaçmaktır. Oportünizmin panzehiri ideolojik mücadeledir. Oportünizm proleter devrimcilerin karşısına hiçbir zaman açıkça çıkamaz.

T.İ.P. Ereğli ve Zonguldak ilindeki olgular bunun pratikte açık kanıtlarıdır. (1)

9 HAZİRAN, EREĞLİ TİP TEŞKİLATI

Bay Aren, Fatma Hikmet İşmen ile ilçe teşkilâtında; işçi omuzdaşlarımıza Türkiye sosyalizminin (siz oportünizminin anlayın) sorunlarını anlatıyor.

« Biz proleteryanın öncülüğünde sosyalist devrimi savunuyoruz. Onlar ise küçük burjuva reformistleri olan asker ve sivil bürokrasinin öncülüğünde demokratik devrimi savunuyorlar... Türkiye demokratik devrimi geniş ölçüde tamamlamıştır. (923) Bu nedenle önümüzdeki aşama sosyalist devrim aşamasıdır... Emperyalizm ülkemizde daha ziyade askeri niteliktedir, ve bizim kavgamız sosyalist yani antiemperyalist, antifeodal ve antikapitalist bir mücadeledir. Eğer söyledikleri gibi emperyalizme karşı olan küçük burjuvalar varsa, sosyalist mücadele antiemperyalist ve antifeodal mücadeleyi içerdiği için bizim yanımıza gelerek mücadeleye katılırlar... Demokratik Devrimi Lenin otokrasiye karşı Rusya'da savunmuştur. 8 saatlik iş saati v.s. için. Türkiye'de otokrasi mi var? Türkiye'de demokrasi vardır.» —Filipin tipi, diye bağırın bir arkadaşımıza—, «Olusun demokrasi değil mi?» demiştir...

«Ayrıca sosyalist devrim ile demokratik devrim aşamalarının bir birine karıştığı tarihin birçok dönemlerinde görülmüştür, bunun böyle olması doğaldır...»

«6. Filo'ya karşı meşhur Kanlı Pazar'da antiemperyalist sloganlar örneğin Kahrolsun Amerika v.s. gibi sloganlar, Toprak köylünün Fabrikası işçinin gibi sosyalist (!) bir sloganın yanında söntük kalmıştır. Bu da pratikte, içinde bulunduğumuz devrimci aşamanın sosyalist aşama olduğunun kanıtıdır.»

İşte TİP'nin Anadolu teşkilâtlarına Türkiye'deki devrim stratejisi böyle anlatılıyor, oportünizm tarafından... «TÜRK SOLU» parti teşkilâtlarına oportünist parti yöneticileri tarafından sokulmadığından biz proleter sosyalistleri, partili kardeşlerimize küçük burjuva ajanları diye tanıtıyoruz.

Tabii, hemen müdahale ettik, Ereğli'li birkaç devrimci arkadaşla birlikte Sadun Aren'in konuşmasına. Millî demokratik devrimin, proleteryanın öncülüğünde diğer devrimci sınıf ve tabakalarla birlikte başarıya ulaştırılabilecek bir devrim olduğunu, Demokratik devriminin marksizmin zorunlu bir aşaması olduğunu, Millî demokratik devrimin yarı sömürge yarı feodal ülkeler için geçilmesi gerekli aşamayı oluşturduğunu, ve 3. Enternasyonel'in (Lenin ve Stalin'in katıldığı en devrimci enternasyonel) kararı ve Mao Tse-Tung'un işlediği bir tez olduğunu ve Türkiye'de hiçbir proleter sosyalistinin küçük burjuva bürokrasisine öncülük tanımadığını, Millî demokratik devrimin öncüsünün proleterya olduğunu, ancak bu öncülüğün a priori, duragan bir biçimde değil, hareket içinde elde edilebileceğini söyledik.

Sadun Aren'in gerçekleri tahrif edip, söylenmemiş sözleri söylenmiş gibi anlattığını,

YALAN söylediğini ve yarı sömürge - yarı feodal bir ülkede, bir ileri aşamanın devrimini, yani sosyalist devrimi savunmanın, sosyalizme ihanet ve millî cepheyi böldüğü için Amerikan emperyalizmine hizmetten başka birşey olmadığını, nedenlerini açık bir biçimde ortaya koyarak diğer ülkelerin devrimlerinden örnekler verip, kısaca izah ettik.

Odaya girdiğimizde hayretlerini gizlemiyerek ve burada ne aradığımızı sorarak bu karşılaşmadan müthiş sıkılmış görünüşü (emperyalizme hizmetmetten dolayı F.K.F.'den atılmasını önerenlerden olduğumuz için) Aren'in bu, köşeye sıkışmış durumdan Senato'daki sosyalizmin (!) sesi olan Bayan Fatma Hikmet İşmen kurtardı. Teorik sorunlar üzerinde konuşmaktan hoşlanmadığı halinden açıkça belli olan, tartışmalara yalnız bir kere karışarak, prekapitalist dönem ilişkileri içindeki «Doğu Anadolu'da demokratik devrim şiarı tutmaz. güncü Amerika ile bir çelişkisi yoktur doğu halkının-bu nedenle antiemperyalist sloganlar «şey yaramaz» diyerek sosyalizmi ne kadar bildiğini (!) gösteren Senatör Fatma Hanım birdenbire rahatsızlandı-sağına soluna ağrılar girdi. Biran önce Ankara'ya gidip istirahat etmesi gerektiğini, arabayı kendisinin kullandığı için çok yorgun düştüğünü, bu nedenle hemen kalkmalarının gerektiğini söyledi. İşçi omuzdaşlarımız Bay Aren'in renkten renge girmesi ve bizim sözlerimize karşı sağlam birşey söyleyemesi, kemkülleri karşısında sinirlenerek, «Bize şimdiye kadar yanlış şeyler söylediler demokratik devrimi savunanlar hakkında, oysa gerçek öyle değilmiş, bu nedenle bu sorunun açıklığa kavuşması gerekir» diyerek derhal itiraz ettiler bu kaçıya. Fakat Fatma Hanım tutturmuştu bir kere «gideceğim ben» diye. Bay Aren de Fatma Hanıma tabii olduğunu bu nedenle kendisinin de Fatma Hanımla birlikte gitmesi gerektiğini söyledi. Partili arkadaşlar dindiler bu kaçıyı önlemek için. Bizim ve diğer partili omuzdaşlarımızın direnmeleri karşısında ileri bir tarihte - 5 Temmuz kararlaştırıldı - geleceğine dair söz verdi, Sadun Aren. Ve neşesi tekrar yerine gelen Fatma hanımla birlikte partiyi acele terkettiler.

Biz Sadun, Aren'in diğer söylediklerine ilişkin, partiyi terketmesi nedeni ile kendisine yöneltmediğimiz eleştirilerimizi işçi arkadaşlarımıza anlatarak, partide sohbetimize devam ettik. Bay Aren'in sosyalist slogan diye öne sürdüğü «Toprak köylünün, fabrika işçinin» sloganının yanlış olduğunu, ayrı iki devrim aşamasının sloganlarının birbirine karıştırıldığını, ayrıca bir bölgedeki fabrikanın bizzatıhi o bölgedeki işçilerin değil, işçilerin devletine ait olduğunu ve bu şiarın olsa o'sa işçinin devletin kurulması aşamasının (sosyalist aşamanın) bir şiarı olabileceğini, toprak köylünün şiarının ise sosyalist değil, demokratik devrimin şiarı olduğunu söyledik.

Proleteryanın öncülüğünde -feodal unsurlar hariç- köylünün bütünü ile sosyalizmi kurmayı amaç edenlere, marksist literatürde küçük burjuva sosyalistleri dendiğini, biz proleter sosyalistlerin feodal unsurlar hariç köylünün bütünü ile beraber yürüdüğümüz sürece önümüzdeki devrimin demokratik devrim olduğunu, ancak bu aşama geçildikten sonra proleterya yarı proleterya ve yoksul köylü ittifakı ile sosyalizmi kurmanın mücadelesinin yapılmasının mümkün

Vahşetiniz bizi yıldırmadı!

Orman köylerinde yapı araştırmasının ön bilgilerini toplamak amacıyla TÜRK SOLU'nun muhabiri olarak Zonguldak'ın orman köylerine gittim. Sonra Ulus'da devrimci köylülerin, devrimci işçi ve öğrencilerle hazırladıkları «orman sömürüsüne karşı direniş» mitingini izledim. Mitingde beşyüzden fazla köylü vardı. Konuşmaları baltalamak için bir yandan belediye hoparlörü, bir yandan lokantaların hoparlörleri yayın yapıyorlardı. Köylüler konuşmaları büyük bir ilgi ile izlediler. «İşçi, köylü, gençlik birleşelim» sözlerine «birleşeceğiz» diye karşılık veriyorlardı.

Sonra Zonguldak'a döndüm. Maden işçilerine gazete dağıtılacaktı. Abdullah Mutlu isimli bir arkadaşla Dilâver bölgesine dağıtım gittik. Gazeteleri dağıtırken bir maden bekçisi geldi, ve gazete dağıtımının yasak olduğunu söyledi. Biz biraz direndikten sonra işin başka safhaya gireceğini anladık, bir domuşa binip geri dönerken polis tarafından çevrildik. Karakola aldılar, üstümüzü arayıp nezaret içinde nezaret olan demir kafese soktular. Biraz sonra komiser ve polisler ellerinde coplarla geldiler. Kafesten önce beni çıkardılar. Tekme yumruk bir meydan dayığından sonra içeri sokup, arkadaşları çıkardılar. O da aynı dayığı yedi. Yine dışarı çıkarıldım. Copla ellerime yirmişer tane vurup, ellerimi yıktılar. Copu verip avuçlarının arasında ovalamamı söylediler. Bu iz bırakmamak için mi,

yoksa daha çok vurmak için miydi, bilmiyorum. Sonra bizim arkadaş, sonra ben, böylece iki saatlik bir dayaktan sonra bana «şimdi kaç numaralı sopayı istiyorsun?» dediler. Ben de «üç numaralı» dedim. Polis içerden üç numaralı sopayı getirdi. Bu elli altmış santim boyunda bir kazma sapıydı. Komiser sopanın üstündeki kan izlerini gösterdi. Ellerime yirmi otuz tane vurup yıktırdı. Bizim arkadaş da aynı şekilde. Komiser «artık ellerinize dayak bitti» dedi. «Sağolun» dedim. O sırada kolu sırmalı yaşlı bir bekçi içeri geldi. Eli kolu bağ adamı dövmeyi iyi biliyor. Beni bir de onun güzel hatırı için dışarı çıkardılar. Bu sefer o dövmeye başladı. Sağarımdan tutup, kafamı beş altı kere duvara vurdu. İşe diğer sadistleşen polisler de ayağa kalkınca «özel eğitim görmüş vallahi» diyerek dövmeye devam ediyorlardı. Bu arada dindar olduğu ettiği küfürlerden anlaşılan bekçi, devamlı olarak bana cop sokulmasını teklif ediyordu. Ona karar verselerdi copun kime gireceği belli olmazdı. Tabii ben artık yediğim dayığın ve edilen küfürlere karşılık veremeyişimin verdiği hinç altında kalp krizi geçirmeye başladım. Yere düştüm. «Numara yapıyor» diye tekmeleyp kaldırmak istediler. O arada bir diğeri de kolumu geri bükmeye başladı. Numara olmadığını anlayınca üstüme kovayla su boca etmeye başladılar. Her an daha fena oluyordum. Bu sefer iyice kork-

tular. Yarım saat sonra bir ciple hastaneye götürdüler. Göz doktoruna çıkardılar. Bunu doktorun «ne yapabilirim, ben göz doktoruyum» demesinden anladım. Ama bu arada kolumdan bir iğne yaptı, sonra tekrar karakola getirip, demir kafese soktular.

Tutukluluğumuzun yirmi altıncı saatinde ellerimizde kelepçe, çarşının içinden geçirilerek adliyeye getirildik.

Yargıç, savcının tevkif isteğini ve mahkemeye sunduğu suç delillerini yetersiz buldu ve bizi «şimdilik» serbest bıraktı. Savcının mahkemeye sunduğu suç unsurları arasında TÜRK SOLU dergisinin muhabir kartı ve 83. sayısında çıkan «Demokratik köylü hareketleri nasıl desteklenmeli» başlıklı yazının üstünde çıkan teksiri vardı.

İşte, gerici parlamenterizm ve oportünist Aren klığı (Bak. Bu sayıda «Aren oportünizminin niteliği» sayfa 14-15) tarafından demokrasinin var olduğu savunulan Türkiye'de Zonguldak şehrinin Bahçeli ve Çarşı karakollarında geçen bir olay.

Elbette ki, bu düzen de kendini yiyip, yerini bir başka düzene bırakacak. Fakat tarihin güçlü şamarı, değişimi inkâr etmek isteyenlere vurmaya devam edecek.

Halûk Sarıkaya

olacağını, ve de partimizin bugünkü programının eksik bir demokratik devrim programını (asgari programımız) oluşturduğunu, asıl hedefin, proletarya sosyalizmini kurmak (azami program) olduğunu detaylı biçimde anlattık.

Aren'in, «Mademki anti-empyralist küçük burjuvalar varmış, gelirler bize katılırlar. Çünkü sosyalist mücadele antiempyalizmi de içermektedir» sözünün sosyalizmin bilimine aykırı ve yanlış bir söz olduğunu, bir kere küçük burjuvazinin sosyalizm için mücadele etmeyeceğini, çıkarlarının millî demokratik devrimde olduğu için, demokratik devrim mücadelesine katılabileceğini, katılmasının da bize ilhak demek olmadığını, her sınıf kendi sınıf iktidarını için mücadele edeceğinden bağımsız ve güç halinde bağımsız örgütleriyle ortak hedef için yanımızda yer alacağını, ikinci olarak küçük burjuvaziyi homojen kabul etmemek gerektiğini, millî demokratik devrim mücadelesine karşı alacakları tavırların ekonomik durumlarına göre kuşku, tarafsız ve yandaş olmak üzere üç ayrı biçimde olduğunu, ancak demokratik devrim kavgasının en üst aşamasında kuşku olanların hile bu mücadelede katılabileceğini belirttik.

Bu iki devrim aşamasının unsurlarının birbirine pekâlâ karışabileceğini. İki Taktik'ten (say. 87) bölüm «... ama bu iki devrimin kısmî unsurlarının tarihte birbirine karıştığını inkâr edebilir miyiz? Batı Avrupa, demokratik devrimler döneminde, çeşitli sosyalist hareketler, çeşitli sosyalist girişimler tanınmadı mı?» okuyarak oportünizmini Lenin'le kanıtlamaya cüret etmiş olan Aren'in, bu tahrifatına karşılık, biz de, «Evet, tarih bu iki devrimin unsurlarının birbirine karıştırılmasına sahne olmuştur, ama böyle bir stratejinin başarısına değil, bozgununa sahne olmuştur, diyerek, Lenin'in «İki Taktik» te (say. 82) bunu açıkça belirttiğini. say. 82'den bir paragraf okuyarak- «Tarih... demokratik devrimler ile sosyalist devrimler unsurlarının ayırdelemiyen, cumhuriyet uğruna mücadele ile sosyalizm uğruna mücadeleyi birbirine karıştıran ve Fransa Merkez Bankasına (Banque de France'a) el koyma v.b. hatasını işleyen bir işçi hükümetini kaydettiğidir.» anlattık.

Bütün bu konuşmalar süresi içinde işçi arkadaşlarla iyice kaynaştık. Ve omuzdaşlarla uzun süren bir sohbetten sonra 5 Temmuz'da görüş-

mek üzere ayrıldık. Ayrılırken de 5 Temmuz'da Aren'in gelmeyeceğini, çünkü oportünizmin temel niteliğinin ideolojik mücadeleden kaçmak olduğunu söylemeyi de ihmal etmedik. (2)

5 TEMMUZ ZONGULDAK (3)

Ereğli'de söylediğimiz doğru çıkmıştı. Bay Aren yoktu Zonguldak'ta. Ereğli İlçe Başkanı toplantıyı bildirmesine karşılık, Zonguldak İl Başkanı Ahmet Hamdi Dinler, «haberimiz yok, yoksa Aren üç gün önce gelmişti» dedi, oysa daha önce görüştüğümüz İl Sekreteri ise, «evet böyle bir şeyden haberimiz var, fakat biz gerekli görmedik» diyordu.

Kısacası, Aren'in kaçışını partili arkadaşlardan gizlemek için Arenzadeler birbirleri ile ters sözler söylemek zorunda kalmışlardı.

Ulus orman köyündeki mitingden döndüğümü için parti biraz kalabalıkça idi - yirmi beş, otuz kişi. Aren oportünizminin temsilcisi olan yönetim kurulunun etkisi altında olan omuzdaşlarımıza gelişimizin nedenini anlattık. T.İ.P. için ed Aybar ve Aren'in temsil ettiği oportünist kliklere karşı tavır alan, bunlara karşı parti içinde mücadele açan proleter sosyalistleri olduğumuzu söyledik.

Kalabalıktan, «Millî Demokratik Devrimciler» v.s. sözler kulağımıza geliyordu Bunun üzerine, «Millî Demokratik Devrimci» diye bir şeyin olmadığını, ancak yarışömürge ve yarı feodal bir ülkede olduğumuz için, içinde bulunduğumuz aşamanın Millî Demokratik Devrim aşaması olduğunu söyleyen proleter sosyalistlerinin var olduğunu, parti içi eğitim, oportünist yönetici klik yüzünden olmadığı ve oportünizmin sürekli tahrifatına maruz kaldığı için parti içinde pek çok yerde ana sorunların yanlış bilindiğini, bu nedenle yapılacak teorik tartışmaların az da olsa, olmayan parti içi eğitimin boşluğunu doldurabileceğini, ters bilinçlenmenin ancak böyle önlenebileceğini söyledik. Ve biz sosyalistlerin ideolojik mücadelede birbirimizi en sert biçimde eleştirerek hırpalyabileceğimizi ve sosyalistler arasında dostluğu, dayanışmayı ve omuzdaşlığı yalnız ve yalnız ideolojik mücadelenin sağlayacağını, ve de sosyalist bir partiyi ayakta tutan, canlılığını devam ettiren mekanizmanın eleştirisi - özeleştirisi mekanizması olduğunu anlattık.

Bütün bu sözlerimizi İl Başkanı Ahmet

Hamdi Dinler, «Evet, haklısınız tüm söylediklerinizde, ancak b'z hazır değiliz tartışmaya» sözleri ile yanıtladı.

Bu sözlerin korkunçluğuna bakın! bir sosyalist, sosyalizm üzerine tartışmaya, konuşmaya hazır değilmiş, daha önceden hazırlanması gerekirmiş!

Evet bu sözleri sarfeden partinin herhangi bir üyesi ve teorik sorunlar üzerinde ahkâm kesmemiş bir kişisi olsa, yine bir dereceye kadar mazur görülebilir. Ama bu sözlerin sahibi, içinde bulunduğumuz aşama sosyalist devrim aşamasıdır diyen ve biz proleter sosyalistleri likidatörlükle suçlayan, yüzbin küsur işçinin bulunduğu bir sanayi bölgesinde sosyalist bir partinin İl Başkanıdır. Bu nedenle bir dereceye kadar filân mazur görülemez. Mesleğinin mimar olduğunu, ve Zonguldak'ı arada sırada, önemli zamanlarda - seçim v.b. - uğradığını sonradan partili arkadaşlardan öğrendik. Böyle bir başkana sahip olan Zonguldak İl teşkilatının hali ise yürekler acısı; Parti, yüzbin küsur sanayi işçisinin bulunduğu bir yerde kendisini tamamen işçilerin tecrit etmiş durumdadır. -Özellikle bir tek maden işçisi partide yok. Ne garip, ne komik ve de ne acıklı ki, böyle bir sanayi bölgesinde partinin faal işçi üyesi 10'u geçmiyor be yönetim kurulu başkanı İstanbul Gümüşsuyu'nda oturan bir mimar. Başkanın arkadaşları olan İstanbul ve diğer yerlerden gelen komisyoncu ve mühendis, hanımlı, beyli devamlı gelen bir grup, partiye yaptığı maddî yardımlarla partinin karar mekanizması üzerinde kendi küçük burjuva dünya görüşlerini, değer yargılarını egemen kılmışlardır.

Partili ve FKF'li birkaç devrimci arkadaşla birlikte direnmelerimize ve de diğer üyeleri böyle bir tartışma açılmasını istemelerine karşın, Başkan, oportünizmin tüm sorumluluğunu üzerine aldığı söyliyerek konuşmalara son verdi ve parti binasını kapatacağını bildirdi. Ve eğer ertesi gün Zonguldak İl toplantısına kalabilseymişiz bu konular konuşulabilirdi. (4) Ertesi günkü toplantıya kalacağımızı bildirdiğimizde, «bu konu ancak seçimlerde sonra konuşulacaktır» diyerek bir kere daha Zonguldak'lı partili omuzdaşlarımızın gözünde rezil olmuştur.

(Sayfayı çeviriniz)

Aren oportünizminin niteliği

(15. Sayfadan devam)

Teorik mücadelede kaçışın oportünizmin genel karakteri olduğunu, oportünizmin ideoloğu Bay Aren'in kaçışı nedenli doğalsa Aren çömezlerinin de kaçışının o denli doğal olduğunu söyleyerek partiden ayrıldık.

6 TEMMUZ ZONGULDAK TOPLANTISI

Zonguldak ilinin faaliyetleri diğer il teşkilatlarından gelenlerle birlikte görüşülecek. Gündemdeki ilk madde Ulus orman köylerine ilişkin. Ulus orman köylerine ilişkin eylemin kritiği yapılırken ortaya çıkan tablo şuydu; Aren oportünizminin kalesi olan Zonguldak teşkilatı, birkaç hariç, oportünizmin yanlış bilinçlendirme sine maruz kalmış, içtenlikli, iyiniyetli, yığıt, yürekli fakat sosyalist teoriden habersiz popülist kişilerden oluşmaktadır. Yalnız popülizm değil, sağ-sol sapma ve küçük burjuva sosyalizmi iç içe geçmiş, ortaya hepsinin karışımı garip bir sosyalist (!) teori çıkmıştı. (Öyle ki proleteryanın öncülüğünde köylülerin bütünü ile sosyalizmi kurmayı amaçlamanın küçük burjuva sosyalizmi olduğunu, teorik bilince, ideolojik aydınlığa sahip olmayan işçi kafasının küçük burjuva değer yargıları ile dolu olduğunu söylediğimizde, partili arkadaşlar hayretler içinde kalmışlardır. Böyle olması çok doğal, çünkü oportünizm ancak bu biçimde, sosyalist teoriden habersiz partili arkadaşlarımıza karşı bol bol emekçi dalkavukluğu yaparak, sen emekçisin dolayısıyla sosyalistsin tema'sını işliyerek, parti içinde yasama ve karar mekanizmasına egemen olabilme olanağına sahip olabilir.)

İşte partinin eylemleri de bu teorinin (!) ışığı altında yapıyor ve değerlendiriliyor. Ulus orman köylerinde yapılan eylem ve yapılan eylemlerin değerlendirilmesi bunun en güzel kanıtıdır. (Bak: Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz. TÜRK SOLU sayı 87).

Ulus orman köylerinde, köylülerin hemen hepsinin az da olsa toprakları var. Ve tüketim için üretim yapıyorlar. Yılda 3-5 ay orman işletmesinde kendi araç ve gereçleri, (balta, testere ve tomrukları çara depolara taşımak için gerekli öküz) ile ücretlerinin bir kısmını aynı, diğer kısmını ise nakdi olarak çalışıyorlar.

Köylü, tefeci-bezirgan tarafından illiklerine kadar sömürülmekte ve tefeciye borcu her geçen gün artmaktadır.

Koşulları böyle olan Ulus orman köylerinin üretim ilişkilerinin değerlendirilmesine bakın; Orman İşletmesinde köylüler işçi olarak çalışıyorlar; çünkü ücretlidirler. Ve köylüler yumurtalarını pazara götürdüklerinden dolayı hâkim üretim biçimi kapitalist üretim biçimidir. Bu nedenle gelişti Bürokrat - köylü arasındadır. Başkan böyle değerlendiriyor, diğerleri emek-sermaye ilişkisi var diyorlar.

Tabii bu nefis değerlendirmeler başta bu eyleme katılan devrimci öğrenci arkadaşlar ve Karabük İlçe Başkanı Halis Özkan (5) ile tarafımızdan, «tefeci bezirgan sermaye», «işçi», «tüketim için üretim» kavramları açıklanarak eleştirildi.

Bu eleştirilere karşı komik, gayri ciddi itirazlar öne sürüldü. Örneğin, «oradaki işçiler mecburen üretim araçlarına sahiptirler, bu nedenle onların işçi nitelikleri değişmez.»

Daha neler neler...

Gündemin ikinci maddesi «Sömürücüye Yumruk» gazetesinin sorunlarına ilişkin. Gazeteyi çıkartanların niteliklerini, eylemdeki tavırlarını belirttik. Bu nedenle bu keskin sosyalistlerin (!) gazetelerinin de niteliğini artık siz değerlendirin. Bu yüzden gazetenin kapsamı üzerine konuşulanları burada uzun uzun yazmaya-

cağım.

Ancak, Aren oportünist klğinin genel niteliğini belirleyeceğine ve Aren'in objektif olarak neye hizmet ettiğini çok açık ortaya koyacağına inandığım için, gazeteye ilişkin bir konudaki tartışmayı olduğu gibi nakledeceğim.

«Gazetede Amerikan emperyalizminden hiç söz edilmiyor. Oysa bilindiği gibi ülkemiz yarı işgal altındadır. Bu nedenle İkinci bir Millî Kurtuluş Savaşı vermemiz gerekiyor. Bu savaş sonuna kadar götüreceğiz ve diğer anti-emperyalist sınıflara öncülük edecek olan proleterya bilinç vermediği amaç edinilen bir gazete neden Amerikan emperyalizminden hiç bahsedilmiyor» sorumuza verilen cevap;

«İşçi somut olarak Amerikan emperyalizmini görmüyor, işçi karşısında işvereni görüyor. Örneğin sözleşmeyi hükümet yaptı. Amerikan hükümeti Amerika kıtasından kalkıp Türkiye'ye gelip, bu mukaveleyi mi yaptı? diye düşünür işçi. Ve Amerika nire, Türkiye nire der.»

Bizim Cevabımız:

«Korkunç sözler bunlar. Sizler bilmiyerek emperyalizme hizmet etmektesiniz. Emperyalizm bugün artık bir ülkeye tankları, topları ve askerleri ile girip klâsik anlamda işgal etmiyor, yeni sömürgecilik bugün uzmanları, kredileri barış gönüllüleri, üsleri ile yani kendini gizliyerek bir ülkeyi işgal ediyor. Ve görünüşte yerli, fakat gerçekte emperyalizmin iktidarı ile işgalini sürdürüyor.»

«Şimdi sorarım sizlere; Amerikan emperyalizmi ile somut gözüken (AP iktidarının aracılığı dışında) hangi sınıf ve tabakaların gelişmesi var?»

«Birkaç Amerikan işverende çalışanların dışındaki hiçbir sınıf ve tabakanın Amerikan emperyalizmi ile gelişmesi açık, görünür değildir ülkemizde.»

«AP iktidarı kimin iktidarındır? AP iktidarı millî bir iktidardır mı? AP iktidarı Amerikan emperyalizminin ülkedeki uzantısı değil midir?»

«Halk elbet somut olarak Amerikan emperyalizmini göremez. Somut olarak gördüğü için, emperyalizmin Türkiye'de sonu gelmiş demektir.»

«Karşı devrim yoğun antikomünist propaganda vb. leri ile gizlenmiş ve ülkenin illiklerine kadar sızmış, Amerikan emperyalizminin baskısı altındaki olan, yarı sömürge ve yarı feodal bir ülkede, biz proleter sosyalistlerinin acil görevi nedir? Başta proleterya olmak üzere emperyalizme gelişen diğer bütün sınıf ve tabakalara antiemperyalist bilinç vererek Amerikan emperyalizmini Türkiye'den atmak değil midir. Amerikan emperyalizminin boyunduruğundan kurtulmadan sosyalist iktidarı kurmak mümkün mü?»

«Ben burada kimsenin bilinçli biçimde emperyalizmin lehine çalıştığına inanıyorum. Fakat Amerikan emperyalizmini somut olarak göremediği için anlamıyor diyerek Amerikan emperyalizminden hiç bahsetmemek objektif olarak emperyalizme hizmet etmek demektir.»

Çıt yok. Derin bir sessizlik. En son konuşan Başkan bize cevap veriyor; Söylenenler doğru tabii. Ancak biz, işçiye antiemperyalist bilinçli giderek vereceğiz. Önce sınıf bilinci vereceğiz (!) Sınıf bilinci verdikten sonra Amerikan emperyalizminden sözeceğiz.»

Ve gündemin maddesi geçiliyor acele olarak. Aynı şekilde F.K.F.'nin çıkarttığı «Bağımsız Türkiye» gazetesinden bir miktar yollarsa, burada dağıtılmalarının mümkün olup olmadığını sordüğümüzde, Başkanın cevabı şuydu; «Bağımsız

Türkiye gazetesini şehirde dağıtabiliriz. Fakat fabrikalarda, işçi bölgelerinde dağıtamayız. Çünkü bu gazete küçük burjuvaziye bilinç veriyor. Bu konudaki bizim görüşlerimizi biraz önce öğrendiniz.»

«Bağımsız Türkiye» gazetesinin birinci sayısı «Kanlı Pazar'dan, Amerikan emperyalizminin Türkiye'deki durumundan bahsetmekte ve işçisi, köylüsü, memuru, öğrencisi, kısaca bütün Türkiye halkını Amerikan emperyalizmine karşı direnmeye çağırıyordu.

İşte niteliği bu olan Bağımsız Türkiye gazetesi yalnız küçük burjuvaziye bilinç veriyormuş (!)

Ne denir, Amerikan emperyalizmi ile çıkarları gelişmeyen ve İkinci Millî Kurtuluş Savaşımızın dışında yer alacak bir işçi sınıfı var sanki. Ve bu beylerin kafasına göre emperyalizm atılmadan sosyalizmi kurmak mümkün galiba (!)

İşte Aren oportünizmi, iste Bay Aren'in gerçek ehresi!

Evet Bay Aren, keskin sosyalist gözükererek, İkinci Millî Kurtuluş Savaşımızın öncüsü ve en kahraman ordusu olacak olan Türkiye proleteryanın etkilemekle yükümlü partili arkadaşlara uzun bir süre ters bilinç vererek, sanayi bölgelerinde oportünizmin egemen kılınması için yoğun faaliyetlerde bulunarak Amerikan emperyalizmin teslimiyet politikasını bu güne dek başarı ile yürüttünüz.

Ancak bu düzene başkaldırmış, sosyalist bir Türkiye'nin kurulması için mücadele etmek amacıyla partimizin saflarında yer almış yığıt, yürekli ve coşkulu omuzdaşlarımızı daha ne kadar uyutabileceğinizi düşünüyorsunuz?

Bugün yanlış bilinç verildiği için oportünizmin saflarında yer alan partili omuzdaşlarımızdan korkun. Korkun, çünkü sosyalistler bilinçli hallerini affetmezler. Korkun, çünkü bugün gerçekleri göremedikleri için size alkış tutan nasırlı elleri yarın yakanızda hissedeceksiniz.

Proleter sosyalistleri, bir yandan proleter sosyalist teorinin ışığı altında proleterya politik bilinç vererek örgütleyecek, diğer yandan emperyalizme karşı sınıf ve tabakaların yanında yer alacaktır.

Bu mücadelede emperyalizm pek çok ajan provokatörlerini saflarımıza sokarak, proleterya ve partisini yanlış yollara sürüklemeye çalışacaktır.

Fakat perde, proleter sosyalistlerinin zafiri ile kapanacaktır.

Bütün bunları yaşayan kişiler olarak göreceğiz. Biz de göreceğiz, siz de.

(1) Zonguldak İl Teşkilatı Aren oportünizminin kalesidir.

(2) 7 Temmuz Ereğli, «Gelmiyeceği buradaki kaçışından belliydi diyorlar Ereğli omuzdaşlarımız.»

(3) 5 Temmuz'daki toplantı, Ereğli'de Aren ile aramda geçen konuşma daha çok kişiyi kapsasın diye, Ereğli yönetim kurulu tarafından Zonguldak'a alınmıştır. Fakat Zonguldak İl Başkanı, herhalde Aren'in istemi ile, bu toplantıyı örtbas etmiştir.

(4) Ertesi gün gitmemiz gerektiğini bildirmiştik, önceden. Fakat, «yarın gitmesediniz bu konuyu konuşurduk» demeleri üzerine hareketimizi erteledik.

(5) Karabük İlçe Başkanı Halis Özkan omuzdaşımız gerek teorik tartışmalarda olsun gerekse eylemde olsun Zonguldak İl yöneticilerinin oportünizmine tanık olduğu için bundan böyle Zonguldak İl yönetim kurulunun kararlarını tanımayacağımızı toplantıda açıkça söyledik.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete ● Sahibi : Şenif Tekben ● Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen ● İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Babıâli Cad. No. 29 İstanbul, Telefon : 27 39 61 ● Ankara Temsilciliği : Ahmet Say ● Dizi—baskı: Son Saat Matbaası

İstanbul Dağıtım : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel: 27 89 49 ● Anadolu Dağıtım : GA - ME - DA ● Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa uçak : 80 TL., Amerika uçak : 170 TL. ● İlan : Santimi 20 TL., Yayın İlanları yüzde ellî (% 50) indirimlidir.